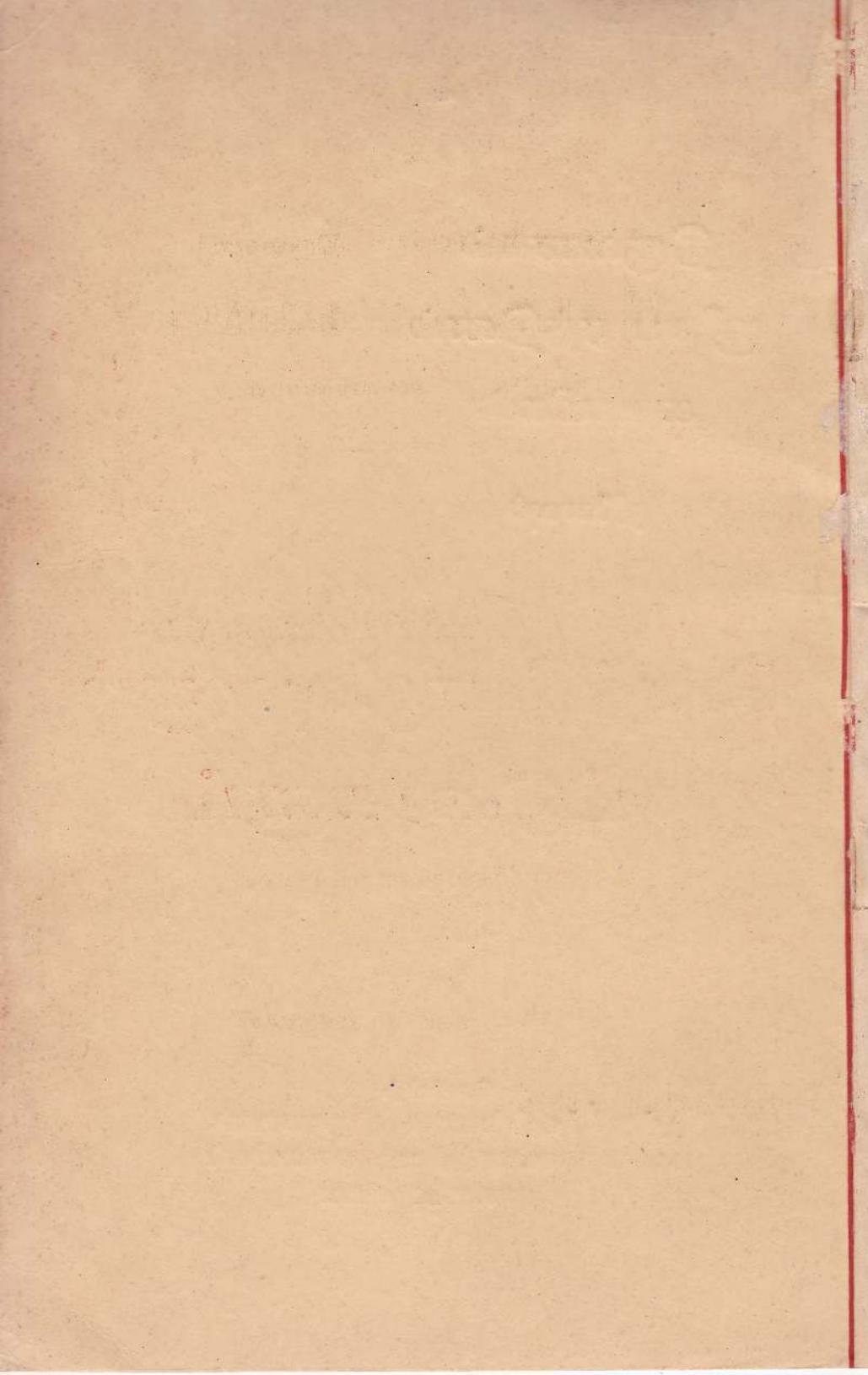

திருவாசகம்
 ஸ்ரீ சபாரத்தினம்
 சுவாமிகள்
 நினைவுச்

சொற்பொழிவுகளும் கட்டுரைகளும்

விவரியிடு
 தீருக்கேதீஸ்வரம் திருவாசகம்
 ஸ்ரீபத் சபாரத்தினம் சுவாமிகள்
 தொண்டர் சபை

திருவாசகம்

८.

திருக்கேதில்வரம் திருவாசகம்

ஸ்ரீ சபரத்தினம் சுவாமிகள்

தொண்டர் சபையினரால்

ஒழுங்கு செய்யப்பெற்ற

சொற்பொழிவுகள்

ஸ்ரீக்ஷ்மோட்டை ஸ்ரீ ஞானவூரவர்

ஆலயத்தில் நடைபெற்றவை

தொகுப்பு: திரு. த. துரைராசா

விலை ரூபா 10/-

యక్కామలై యరాషిస్తేవిక్కలై

సంకీర్ణయిన ప్రాక్తిష్టిపాయా శ్లో

శిఖానిషయక ప్రాణికులి

శృంపదిపయించి తిథులు

ప్రాక్తిష్టి ప్రాపిణ్ణ నుండి

మధురయాము శ్లో ప్రాపికేశ్వర

మార్గంబదిపాయా దుర్భిష్పంత

మామామాము ఒ రుణి మంగళాము

•१०१ యత్తి లేచు

வர்கள், ஆசிரியர்கள், அறிஞர்கள் ஆகியோர்களை துணைக்கொன்று தரமான சமயச் சௌகர்யபொழுதிலேயும் ஒழுங்கு செய்து நடாத்தி வருதல்நிறைமை கண்கட்டு. சுவாமிகளது சமாதி ஆவயமானது மறவன்புலவு கைதழியில் அமைக்கப்பொற்றுள்ளது. இவ்வாலயத்திலே தினமுழும் பூசையும் மாதந்தோறும் வரும் அச்சுவினி நடசத்திரத்தில் விசேடபூசையும் அன்னதானமும் சிறப்பாக நடைபெற்று வருகின்றன. சக்கமோட்டை ஸ்ரீ ஜானவரவர் ஆவயத்திலே ஸ்ரீமத் சபாரஷின் சுவாமிகள் தொண்டர் சபையினால் ஒழுங்கு செய்து நிகழ்த்தப் பெற்ற சமயச்சௌகர்யபொழுதிலேயும், மற்றும் ஆண்மீகம் பற்றிய கட்டுரைச்சையும் தொகுத்து, பலவேறு சிரமங்கள் மத்தியில் வெளியிட்டுள்ளோம். இவ்நூலானது இந்நிலையிலே வெளிவருவதற்கு பண்டுதலில் புரிந்தவர் சபையின் இணைச்செயலாளர் திரு. வே. புண்ணியமூர்த்தி அவர்கள் ஸ்ரீமத் சபாரஷின் சுவாமிகள் தொண்டர் சபையினது நோக்கங்களை இனிது நிறைவு செய்வதற்கும் பலவேறு சமய நிறுவனங்களும் பெரியோர்களும் பலவேறு முறைகளில் உதவிபுரிந்துள்ளார்கள். மேற்படி சபையினது திருத்தொண்டு மேன்மேலும் சிறுக்க எல்லாம் வல்ல குருவருள் வகைடுவதாக.

இணைச்செயலாளர்கள்
திருவாசகம் சுவாமிகள் தொண்டர் சபை

நல்லை திடுஞானசப்பந்தர் ஆதீஸம்

பருத்தித்துறை வீதி. நல்லூர்.

யாழ்ப்பாணம். இலங்கை.

அந்பு நிறை கொஞ்சத்தீர்

ஸ்ரீமத் சபாரெத்தின கவாயிகள் நீஜைவாக நீகழ்ந்த சொற்பொழிவுகளையும் கட்டுரைகளையும் தொகுத்து நூல் வடிவில் அவர், அன்பர்கள் வெளியிடுவது நற்பெருங் கைங் கரியமாகும் திருவாசகமேதன் உயிரொனக் கொண்டு அதனுள் ஊறித் திழைத்து மகிழ்ந்த இரு மகானின் பெருமையை இன்றும் சைவ உலகு நன்றாக அறிந்தில்து. அறிந்து கொள்ள இந்றால் உறுதுணை நீர்க்கும் என்பது எமது நஞ்சீக்கை, அவர் களைத் திருவாசகம் ஒதியுணர்ந்த சாகாபிமனினும் மிகையாக காது. அவர்கள் அருளிய அறிவுரைகளையும், அழுத வாக்கு களையும் கடைப்பிடித் தொழுகுவதே நாம் அவர்க்காந்றும் கைம்மாருகும். சைவமக்கள் இதனை உணர்ந்து இந்துாலினைக் கற்றுயின்து அருக்பெரும் பயன் பெறுவர் என்பதும் தீண்ணம்.

என்றும் வேண்டும் இன்ப அந்பு.

இறையருளைச் சிந்தித்து

ஸ்ரீலங்கீ ஸ்வாமிகள்

திருவாசகச் சுவாமிகளின் திருவடிகளை வணங்குவோம்

நடையறூப் பெருந்துறவும், நாலில், இடையறை வாசக மும் ரீரா எம்முன்காட்சி தந்தவர் திருவாசகச் சுவாமிகள் திருக்கேதிஸ்வரத்திலே பல ஆண்டுகள் மடாலய வாசக செய்து அடியார்களின் உள்ளத்தில் இடம் பெற்றவர் இவர் சுவாமிகளின் மடத்துக்குப் பல தடவைகள் நான் சென்றிருக்கிறேன். அமர்ந்திருக்கச் செய்து திருவாசக அடியான்றை எடுத்துக் கொண்டு விளக்கம் செய்வார். உரையாடல் முழு வதும் திருவாசகமாகவே அமையும்.

‘நானுர் என்னுள்ளமார் ஞானங்களார் என்னையாராவார்’ என்று பாடும் போது கண்ணீர்த்தும்சீவெதும்சீரிற் குழ்றன் கல்லையும் கணியவைக்கும் அருட்தாகல் கொண்ட உள்ளங்கள் இவரை நாடி நிற்கும். ஒரிரு சொற்களில் உயர்ந்த தத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டி வந்தோரை அமைதியுறச் செய்வார். ஆனால் சபாரத்தினம் சுவாமி என்றால் எல்லோருக்கும் ஒரே அச்சம். தவறுகண்டவழி தாங்கமாட்டார். சினங்கொள்வார். சிறுவார். திருவாசகத்தைப் பிழை இன்றி உருக்கமாக ஒத்வேண்டும் என்பதே சுவாமிகளின் விருப்பம். இதனால் பலர் சிரத்தையுடன் ஓதி திருவாசகத்தில் புலமை பெற்றனர்.

இன்று மறுவன்புலவரிலே அவர்களின் சமாதிக் கோயில் அமைந்துள்ளது. அங்கு சுவாமிகளின் சிட்டகள் ஆற்றுகின்ற வழிபாடுகள் மிகவும் பயப்பட்டி வாய்ந்தனவை. கைவமக்கள் குருவழிபாட்டில் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் என்பதற்கு இது ஒரு பெருஞ்சான்று. மேலும் மேலும் இவ்வதுபூதி நிலை பக்தர்களிடையே பெருக வேண்டுமென்று திருவருளைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

‘சிரியா கலாபமணி’

சிவங்கி ச. தி. பாலசுப்பிரமணியக் குருக்கள்

ஞானவைவர் ஆலயம்,
கண்டிக்குழி

நிங்கள் நடாத்திவரும் திரு. சபாரெத்தினம் சுவாமிகளின் பெயரால் செய்துவரும் திருவாசகப் பண்ணி சைத் தொண்டு போற்றாக்கு அரியது. அதிலும் திருவாசகத்தை எல்லோரும் பண்ணாக்கு பாடுவார்கள் ஆனால் திரு. சிவஞானம் அவர்கள் பாடும்போது தன்னியும் மறந்தும் கேட்கும் அடியார் களையும் மெய் மறக்கச் செய்யும் ஆற்றல் திருவாசகத்தின் பெருமை என்று தான் கூறவேண்டும்.

மேலும் சிறுவிளைகளை அமைதியோடு இருந்து பண்ணி சைக்கும் தொண்டு ஞானவரப் பெருமானின் சன்னிதானத் தின் பெருமைதான், சபையோரால் செய்யும் சைவசமய சொற்பொழிவுகள் ஆயய வழிகாட்டியாகவும் வளர்ச்சிய கடையவும் செய்கின்றது.

மாதங்கோறும் கற்று அறிந்த அறிவாளிகளின் சொற் பொழிவுகள் ஒர் சிலருக்குத்தான் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பத் தன்டு. ஆனால் அவ்விஷயங்கள் நூல்வடிவில் வருவது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது.

மேலும் பல இப்படியான விடயங்கள் இக்கிராம மக்களின் முன்னேற்றத்திற்கு ஒரு வழிகாட்டியர்க் அமைய ஸ்ரீ சுவாமிகளின் ஆசியும் ஸ்ரீ சாமுன்யம்பிகா சமேத ஞானவைவரப் பெருமானின் திருவரைள் என்றென்றும் கிடைக்கப் போர்த்திக்கின்றேன்.

ஓம் சுபம் அஸ்து! சுபம் அஸ்து!

நால் அடக்கம்

சொற்பொழிவுகள்

அருட் செல்வம்

‘காவைகிழார்’

யார் யனிதன்

ஆத்மஜோதி நா. முத்துதயா

திருவாசகமும் மனவாசகமும்

க. நாகேஸ்வரன் M.A. (தழிட் வீரிவுரையாளர்)

வாழ்முதலாசிய பொருள்

புலவர் ஸழத்துக் சிவானந்தன் (ஆசிரியர், ஆலயமணி)

இந்திய மரலில் ஆத்மீகம்

திருமதி மல்கொ இராசாத்தினங்

சிரேஷ்ட. வீரிவுரையாளர், இந்து நாகரீகத்துறை

திருவாசகத்தில் சிரிப்பு

மா. வேதஞ்சன்

(வீரிவுரையாளர்) இந்து நாகரீகத்துறை

முருக வழிபாடு

வண்ணை. ப. கணேசலிங்கம் B.A. (Hons)

இந்துசமய தத்துவங்களும், வழிபாட்டுச் சிறப்புக்களும்

வே. கெ. தனபாவன் (B.A.) ஆசிரியர்

தலைவர், யாழ்ப்பாண மாவட்ட இந்து இளைஞர்
பேரவை - நல்லூர் - யாழ்ப்பாணம்

கட்டுரைகள்

மந்திரம் - ஒரு சிந்தனை

கலாத்தி வித்துவான் க. ந. வேலன்

பண்டைத்தமிழில் பத்தி மாபு

க. சொக்கலிங்கம் M.A. (சொக்கன்)

திருமுறைகள் காட்டும் வாழ்க்கை நெறிகள்

வே. யுகபாலசிங்கம் B.A. (Hons) Dip-In-Edip

மெய்சீயற்றுறை உத்திரே வீரிவுரையாளர்

“அன்பெனும் ஆறு”

செல்வி சிவஞானம் சிவகலா B.A.

உரைவர்துறும் பாத்தே உரைமின்

“ஆழ்க்டலான்” வே. பரங்குதன்

அருட்செல்வம்

“கரவைகிழார்”

இறைவன் திருவருடபேர்நாப் பெறுவதற்காக அருட்டாகம் கொண்டு அலைந்து திரியும் அனைவர்க்கும் இறைவன் அருட்டோசாதம் கிடைப்பதில்லை. அருட்டாகத்தோடு அன்புள்ளம் கொண்டு, துறவுபுண்டு தியாகசிற்றையுடன் பயன்கருதாப் பணிபுரியும் உக்தர்களுக்கே ஆண்டுவன் அருளீவாரி வழங்குகிறேன்.

“ஈர்த்தென்னை ஆட்கொண்ட ஏந்தை பெருமானே”, என மாணிக்க வாசக கவாழிகள் பாடியது போல, இறைவனுல் ஈர்த்து ஆட்கொன்னப்பட்ட அடியார்களில், திருக்கேதிஸ்வரம் திருவாசக சுவாழிகள் என அன்பாக அழைக்கப்பட்ட சபாரத்தின கவாழிகள் ஒருவராக தீகழுந்தார். அருட்டாகம் கொண்டு அலைந்துதிரிந்த சபாரத்தினம் என்னும் அடியார் தமது ஏற்றுத்தாഴ நாற்பதாம் வயதில் மறவன்புவொலில் அமைந்துவள்ள சீண்ணத்தமிரி கவாழி சமாதிமடத்தில் சொன்டாற்றிய காலத்தில் ஒருநாள் இரவு அற்புதமான கணவொன்று கண்டார். குருநாதன் அக்கணவில் தோன்றி

“ஓருவனே போற்றி யொப்பி லப்பனே போற்றி வானோர் குறுங்னே போற்றி யெங்கள் கோமளக் கொழுந்து போற்றி வருகவென் ஏற்றன நின்பால் வாஸ்கிட வேண்டும் போற்றி திருக்குள் பாதம் போற்றி திரியனேன் தனிமை தீர்த்தே”

எனும் திருவாசகப்பாடலை சொல்லிக்கொடுத்து சபாரத்தினம் அடிகளை திருப்பிச் சொல்லுமாறு பணித்தார். பணித்தவன்னணயே திருப்பிப்பர்தினார். மழுநாள் காலையில் சபாரத்தினம் அடியார் கண் விழித்தெழுந்த போது பாடலின் நான்கு வரிகளையும் நினைவில் கிட்டுப் பராய்னார். அந்தப்பாடல் திருவாசகத்தில் உள்ளது என்பதை அவர் அந்தோம் அறிந்திருக்கவில்லை: திருவாசகத்தை முன்பு படித்தவரும் அல்ல. தில நாட்களுக்குப்பின்பு மடத்தில் வேலெரு அடியார் திருவாசகய தீக்கொண்டிருந்தபோது இந்தப்பாடலின் ஒலி சபாரத்தினம் அடியாரின் காதில் ஒலித்தது உடனே அவர் திருவாசகம் ஒதிக்கொண்டிருந்தவிடம் ஏன்று புத்தகத்தைப்பார்த்த போது குருநாதன் சொல்லிக்கொடுத்து

பாடல் திருவாசகம் என அறிந்து ஆச்சரியத்துடன் ஆண்டதும் அடைந் தார். அன்று தொடக்கம் கடல் ஆழம் காண முளைந்த உப்புப் பொம்மை போல திருவாசகக் கடலில் கரைந்து திருவாசக கவாழிகள் எனத் தீகழ்ந்தார். திருக்கேதில்வரத்தில் திருவாசக மடம் அனயத்தார். பக்தர் களினது உடற்பசி போக்க அண்டானம் செய்தார். அமியார்களின் அக திருந்திக்க திருவாசகத்தேன வாரி வழங்கினார். அத்தகைய சிவனாடியாரின் நினைவாக ஒவ்வொரு மாதமும் ஒரு திருவாசகச் சொற்பொழிய தீகழ்ச்சியை ஆழங்கு செய்த சபாரத்தினம் கவாழிகள் தொண்டர் சூப ரீளர் பாராட்டுக்குரியவர்கள். அவர்களுக்கு எது உள்ங்களீந்த நன்றி.

அருட்செல்வம் அறியாதது, நித்தியமானது, அமைதியை கிண் பத்தை நல்குவது, பொருட்செல்வம் நிலையில்வாதது, நிச்சயமில்லாதது இடையருத்துண்பத்தையும் தொல்லையையும் தந்து அமைதியை குலைக்க வூம் வல்லது பொருள்து மோகம் கொண்டவரின் தாகம் மேலோங்கி வேகம் பெற்று போகத்தில் ஆழ்த்துகிறது. அதன் விளைவாக ரோகத் தால் பிழக்கப்பட்டு சோகக்கடலில் முழுகிறும் போபத்து ஏற்படுகிறது. அருட்செல்வத்தின் உயர்ந்த சிறப்பை உணர்த்தவே வள்ளுவப் பெரு நகையும்

"அருட்செல்வம் செல்வத்துள் செல்வம்
பொருட்செல்வம் பூரியார் கண்ணும் உள்"

எனப்பாடினார். பொருட்செல்வம் கிழுந்தவர்களிடத்திலும் உண்டு. உயர்ந்த சாங்கேருர்களிடத்தில் மட்டுமே உள்ள அருட்செல்வமே செல் வக்களில் சிறந்த செல்வமாகும். சாங்கேரு என்பவர் யார்? படித்துப் பட்டம் பல பெற்று பதவிகளில் அமர்ந்து படாடோபமாக வாழ்வனரா?

"அன்புநாண் ஒப்பரவு கண்ணேன்டம் வாய்மையெய்க
ஐந்து சால்பு ஊன்றிய தூண்"

என திருவன்றுவர் சால்புக்கு வரைவிலக்கணம் கூறியன்றார். அன்பு, நாணம், ஒப்புரவு கண்ணேன்டம், வாய்மை என்னும் ஐந்து பன புகளும் நிறையப் பெற்றவரே சாங்கேராவார்.

ஞெறவனின் கிண்ணகுளை மாணிக்கவாசக கவாழிகள் எவ்வண்ணம் பெற்றார் என்பதை கிண்வரும் திருவாசகப் பாடலில் கியங்கியுள்ளார்:-

அண்ணுவதியேன் ஆவியோடாக்கை ஆனந்த மாய்க்கசீர் துருக் என்பறமல்லா இன்னருள் தந்தாய் யானீதற் கில்லெங்கைக் மாறு முன்புமாய்ப் பின்பு முழுதுமாய்ப் பரந்த முத்தனே முடிவிலா முதலே தென்பெருந் துறையாய் சிவபெருமானே சிறுடைச் சிவபுரத் தடைசே

அன்பு சிகுதியால் ஆவியோடு ஆக்கை ஆண்டுமாய்க் கசிற்குள்ளு
என் தகுதிக்கு மேலான இன்னருளொத் தந்தாய் எனப்பாடியுள்ளார். இந்த
தப் பாடலுக்கு அடுத்து வரும் பாடலிலும் ஆவியோடு ஆக்கை புரை
புரை கனிய என்னுள் புகுந்து நின்றுமிக்கிப் பொய்யிருள் ஏந்த
மெய்ச்சட்டே, அலை அடிக்காத அமைதி நிறைந்த அழுத்த தெண்கடலே
திருப்பெருந்துறையுறை சிவபெருமானே, உரை உணர்வு இறந்து நின்று
உணர்வதோர் உணர்வே, யான் உன்னை உரைக்குமாறு எனக்கு உணர்த்த
வேண்டும் என இறைவனை இறைஞ்சிக் கேட்டுள்ளார்.

“அரைசனே யன்பாக் கடியனேறுடைய அப்பனேயாவியோ
டர்க்கை
புரைபுரை கனியப் புகுந்து நின் றுமுக்கிப் பொய்யிருள் ஏந்த
மெய்ச்சட்டே
தீரைபொரா மன்னும் அழுத்த தெண்கடலே திருப்பெருந்துறையுறை
விவனே
உரையுணர் விறந்து நின் றுணர்வதோர் உணர்வே யானுள்ளை
யுரைக்குமாறுணர்ச்சே.

இறைவன் உணர்த்தினுவன்றி இறைவனைப் பற்றி எடுத்துவரக்க
முடியாது. இறையருள் உணர்வைப் பெற்ற மாணிக்கவாசக சுவாமிங்கள்
போன்றவர்கள் தான் இறைவனைப் பற்றி மற்றவர்களுக்கு எடுத்துவரக்
கும் ஆற்றலைப் பெற்றவர்கள்.

இறைவன் திருவருளைப் பெறுவதற்கு முன்பு. மெய்ஞ்ஞானத்தை
அடைவதற்கு வழிகாட்டாத. அழுக்கு மனத்தை தூய்மையுறச் செய்ய
முடியாத உலகியற்கஷ்ணையை பொல்லாக்கல்லை எனப் பின்வரும் தீரு
வாசகப் பாடலில் பாடியுள்ளார்.

“செழுக்கமலத் தீரளனின் சேவை சேர்ந்தமைந்த
பழுத்தமனத் தழிகாட்டன் போயினர் யான் பாவியேன்
பழுக்கக்கனுடைப் புன் குற்றபைப் பொல்லாக்கல்லை ஞானமிலா
அழுக்குமனத் தழையேன் உடையாயுன் அடைக்கலமே”

பொல்லாக்கல்லை ஞானமிலா அழுக்கு மனக் பழுத்தால் தான்
இறைவனின் செந்தாமரை போன்ற திருவதியை அடையலாம். இதே
கருத்தைத்தான் வன்னுவப் பெறுந்தகையும் “மனத்துக்கண் மாசிலஞ்சல்
அளைத்து அறந் ஆகுல நீர் ஓறு” எனப் பகர்ந்துள்ளார். “மாற்ற மனம்
கழிய நீந்ற மறையோனே” என சிவபுரைணத்தில் மாணிக்கவாசக
சுவாமிகளும் பாடியுள்ளார். மாறி மாறி அலையும் மனத்துக்கு அப்பால்
சென்றால் தான் இறைவனின் பேரொளியை தரிசிக்கலாம். அந்தப் பீரி
சணத்திர்கும் இறைவனின் திருவருள் வேண்டும். மனத்தின் எண்ணை

அலைகள் ஒய்ந்து அயைதியுற்று தெளிவு பிறந்தால்க்கான் குன துரியன் உதயமாவான் “தெளியும் தீடமே ஒளிமின் பிறப்பிடம்” என்பது ஆன்மேர் வாக்கு.

இன்றெனக் கருளி கிருள் கடிந்துள்ளத் தேழுசின்ற குரிசே போன்று நின்ற நின்தன்மை நினைப்பற நிலைந்தேன் நியலாற் சீறிதுமற் றின்மை சென்றுசென் றஹுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் சொன்னாற் திருப் பெருந் துறையுறை சிவனே ஓன்னுந் யல்லை யன்றியொன் றில்லை யாருங்கிண யறியகிற் பாரே.

என்னும் திருவாசகப் பாடலில் பொதிந்துள்ள உயர்ந்த சிறந்த சிருத்துக்கள் ஆழ்ந்த சிருத்தோக்குரியன். தெளிந்த குனம் பெருதவர் கருத்தைய உள்ளத்தில் ஒளிராமல் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறுள்ள இறைவன் என்னும் கருத்து “ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே” என்னும் சிவபுராண அடியில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. மனம் என்னும் தீரை அகண்றதும் உள்ளத்தில் உண்மை ஒளியைக் கரண்வாய். “துரியமு பிறந்த கடமே போற்றி, தெரிவிரதாகிய தெளிவே போற்றி” என்பன போற்றித் திருவகல்லுள்ள அடிகள்.

“ஓருவன் தன்னுடைய அறியாமையை அறிந்து கொள்வது தான் உண்மை அறிவு” என உலகம் போற்றும் தத்துவமேதை டாக்டர் எஸ். ராதாகிருஷ்ணன் லின்வருமாறு ஆக்கிலத்தில் கூறியுள்ளார். “True Knowledge is to Know one's own ignorance”

“பெர்ய்யா யினைவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்சுராண மாகி மீளிர்கின்ற மெய்ச்சுட்டரே
ஏஞ்சுராண மில்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
அஞ்சுராணர் தன்னை அகல்லிக்கும் நஸ்லவிலே”

என்னும் சிவபுராண அடிகளையும் நினைவு கூர்தல் நன்று. இறைவன் திருவருணைப் பெற்றிட இரந்து இரந்து உருகி இறைஞ்ச வேணும் என சின்வரும் திருவாசகப் பாடல் உணர்த்துகிறது:-

இரந்தீரந் துருக என்மனத் துள்ளே எழுகின்ற சோதியே யினமேயோ
சிரந்தனிற் பொலியும் கமலச்சே வடிவாய் திருப்பெருந் துறை
யுறை சிவனே
நிரந்தவா சாயம் நீர்நிலந் தீகால் ஆபாவ அல்லையா யாங்கே
கரந்ததோ முருவே களித்தனங் உன்னைக் கண்ணுறக் கண்டு
கொண் டின்றே.

யார் மனிதன்?

ஆத்மஜோதி - நா, முத்தையா

மனித உருவில் வந்தோரெல்லாம் மனிதர் அல்லர். மனிதரிலே மராழன்டு, பறவையுண்டு, மீருகமுண்டு. மனிதரிலே மனிதருண்டு தேவருண்டு என்று ஒரு பெரியார் கூறினார்.

“அராம் போலும் கூர்மைய ரேநு மரங்போல்வர் மக்கட்பண் இல்லாதவர்” என்பது வள்ளுவன் வாக்கு.

மனிதராகப் பிறந்தவருள் பண்புக்குண்மே இல்லாதவர்கள். அரத்தைப் போலக் கூரிய அறிவுடையவர்களைக் கிருந்தாலும், அவர்கள் பிறப் பூன்பங்களை உணரமுடியாத மரத்துக்கே சமானமாவார்கள்.

அராம் என்பது நான்தேயாமல் பிறபொருள்களைத் தேய்த்துவிடக் கூடிய கூரிய பற்களை உடைய உருக்கிளான் ஆயுதம், அராம்போலுங்கூர்மையர் என்பது அரத்தைப் போலத் தமக்கு ஒரு திங்கிள்ளி பிறங்களே வென்றுவிடிக்கூடிய கூர்மையான அறிவுடையவர்கள் என்பதாலும் மாங்போல்வர் என்பது மரத்தைப்போல் பிறஉயிர்களின் துன்பங்களை உணராதவர்கள் என்பது பொருள்.

உயிர்களுக்குள் ஓரறிவு, காறிவு, முவறிவு, நாலறிவு, ஜெறிவு என ஜெந்து புலன்களின் அளவுக்குத் தக்கபடி உயிர்கள் வேறுபடுகின்றன. மாம் ஒரே அறிவுடையது. அது ஒன்னுடைய வளர்ச்சியையும் தொர்ச்சியையும் தவிர மற்ற ஏந்தப் பொருளைப்பற்றியும் உணருந்தனமையுள்ளதல்ல. மனிதன் ஜக்புல உணர்ச்சிகளைப் பகுத்தறிவு. என்ற ஆருவது உணர்ச்சியும் உள்ளவன். அதனால் அவன் தான் பிற உயிரின் துன்பங்களை அதிகமாக உணருந்தனமையுள்ளவன். மனிதப்பண்பு என்பது பிறருடைய துன்பங்களை உணர்ந்து உடவுதல், அதனால்தான் பண்புடையை என்பது மனிதக்குணங்களுள் பிறப்புடையதாகக் கருதப்படுகின்றது. உயிருள்ள சீவன்களில் மற்ற ஒன்று டான் தன்மீண்ட் தவிர பிற எதையும் உணருந் தன்மையில்லாதது.

அப்படிப் பிறருடைய துன்பங்களை ஒரு சிறிதும் உணராத மனிதர்கள், கூரிய அறிவுடையவர்களானாலும் பிறருடைய துன்பங்களுக்கு இரக்கப்பட்டு உடவும் பண்புடைய இல்லாதவர்கள். உயிரிழுந்தும் உணருந்தனமை இல்லாத மரத்துக்கே சமானமாவார்கள் என்பது கருத்தாடும்.

இப்படி மாம் போன்றவர்கள் பண்புக்குணமே இல்லாதவர்கள் இவர்கள் கூரிய அறிவிலிருந்தும் சிறநூடைய துண்பங்களை உணராமல் அவர்களை அம்போல் மேலும் துண்புறுக்குவார்கள். ஆனால் பண்புக்குணம் உடையவர்களோ தமக்குத் துன்பம் செய்கிறவர்களுக்கும் இரண்டுவார்கள்

மனிதன் என்ற சொல்லுக்கு நினைப்பவன் என்பது பொருள். நினைக்கும் கருவி மனம். மனத்தையுடையவன் மனிதன். அழிதில் மனிதன் எனப்படுவது வடமொழியில் மறுஜா, சிங்களத்தில் மறுஷ்யோ, ஆங்கி வத்தில் மாதன் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இவையெல்லாம் 'மன்' என்ற பகுதியிடியாகவே சிறந்தவை.

மனிதரில் உணவைப்பற்றியோ, உறக்கத்தைப்பற்றியோ, வேறு மற்ற உலகப் பொருள்களைப்பற்றியோ மாத்திரம் நினைப்பவர் மனிதராகி விட முடியாது. உண்பது, உறவுகுவது, உலாவுவது, இனத்தைப் பெருக்குவது முதலியையாவும் விலங்குகளுக்கும் நமக்கும் பொது விலங்குகளுக்கும் நிரம்ப உண்கின்றன. நானும் உண்கின்றேம். யானையின் ஒரு கவுனம் அளவு கூட நாம் உண்பதீல்லையே, பன்றி ஒரு தடவையில் பதினாறு குட்டிகளை ஈனுகின்றதே. உறக்கத்தில் கூட மிருகங்கள் கவலை யில்லாமல் தூங்குகின்றன. மனிதனே கவலையினால் தூங்கமுடியாது தூக்கமாத்திரைகளை விழுங்குகின்றன.

நான் யார்? என் உள்ளம் ஆ? நான் எங்கிருந்து வர்த்தேன்? என் கீறந்தேன்? இந்த உடம்பு தானேவந்ததா? ஒருவன் தந்து வந்ததா? தந்தவன் தன் பொருட்டுத்தந்தானு? என் பொருட்டுத் தந்தானு? நான் எங்கே போக வேண்டும்? இந்த உடம்பத் தந்து ஒருவன் தங்கையாது? அவனை அடையும் வழியாது? அடைந்தவர்கள் யார்? என்பன வாதி வினாக்களை உள்ளக்குள் கேட்டுக் கொண்டு அவை பற்றி ஆழமாக நினைத்து தகுந்த விடைகளையறிந்து அறவொழுக்கத்தில் நிற்பவன் தான் உண்மை மனிதன்; இல்லையேல் மனித உடம்பெடுத்த விலங்கு தான். இப்படிப்பட்டவர்களை தொல்காப்பியர் மாக்கள் என்ற பெயரால் அழைக்கிறோம்

“மக்கள் தாமே ஆற்றிவரியே
மாவும் மாக்கனும் ஜயரினிவே”
மனிதனுக்கு கில்டசனம் கூரிய பெரியார்

“யாருக்கும் அஞ்சாமல் அங்பறங் காப்பவன் யார் அவனே மனிதன் பேருக்கும் புகழுக்கும் பேராகையில்லாப் பெரியவனே மனிதன் வெருக்கு வார்த்திடும் நிரினைப் போல விருப்புடனே வாழ்க்கை பெஸ்ஸாம் இருக்கும்பகாரமாக உதவிடும் உத்தமனே மனிதன்”

என்று கூறுவின்கூர்

“திருவாசகமும் மனவாசகமும்”

க. நாகேஸ்வரன் M. A

[தமிழ் விரிவுரையாளர்]

திருவாசகம் மாணிக்கவாசரது மனவாசகமாகும். உயிரூற் வடவும், உள்ளமும் கீழ்த்து கண்பலீதிர் சொட்டப்பாடுய வரத்தைக் பற்றுவல் திருவாசகம். பரஞ்சோதீயுடன் ஒன்று வாழ்வியலனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொண்ட பறுவலுமாகும். இன்ப அனுபவம், துண்ப அனுபவம், ஏக்க அனுபவம், அவல அனுபவம், புணர்க்கீசுஅனுபவம், சீரிசுலனுபவம், தேவைனுபவம் என்பனவற்றையெல்லாம் ஒருங்கே ஒவ்வொரு பத்திரி மூலம் தீரட்டித்தருவது திருவாசகம். இறைவன் தமக்கு ஒனிவெந்து அருள்புரிந்ததை அச்சோப்பத்து, சென்னிப்பத்து, அற்புதப்பத்து, அசிசயப்பத்து என்பவைகளிலே இறைவன் அருள் பேசப்படுகின்றன. இறைவனை வீட்டுள்ள வேண்டிப்பர்தியலை ஆசைப்பத்து, அடைக்கவப் பத்து, சிரார்த்தஜைப்பத்து, புணர்க்கீசுப்பத்து, வாழூப்பத்து, அருட்பத்து, திருக்கதகம், செத்திலாப்பத்து முதலீடு வாகும். சிவானுபோக முதிர்க்கீயற்றுப் பாடுய பதிகங்கள் பன்டாய நான்மறை, திருவார்த்தை, திருவென்னபா, குழுஷ்தபத்து முதலியனவாம். வீட்டுநெறியைப் பிறகு அறிவுறுத்தப்பாடுயலை திருப்பள்ளியெழுச்சி, திருப்பாண்டிப்பதி கார், திருச்சதாங்கம், சிவபுராணம், திருவும்மாணை முதலியன.

புணர்க்கீசுப் பத்தினுள் இறைவனைக் கலந்து இன்புறும் பெற்றி தமக்கு ஏக்காலத்து சிட்டுமோ வென்று ஜூதிரு வேண்டுகிறூர். வாழூப்பத்தில் இறைவன் தம்மை அழைத்துக் கொள்ளாவிட்டால் உலகில் தாம் வாத்வதீல்லை என்று வற்புறுத்தினார். செத்திலாப்பத்தினுள் வீட்டைத் தார் பொருட்டுத் தாம் தம்முடலை வீட்டுவிடாமை பற்றி ய தமது கலக் கங்கையறிவித்தனர். திருப்பள்ளியெழுச்சியுள் ‘யாவருமில்லரியாய் எமக்கொள்ளியாய்.’ ‘திருப்பெருந்துறையுறை கோசினுக்காட்டி அந்த நன்றாவதுங்காட்டி’ என்றமையால் தமக்கு இறைவன் அந்தணாஞ்யம் எழுந்தருளியதும் அவன் திருப்பெருந்துறையில் கோசில் கொண்டாமையும் தெரிவிக்கின்றார். திருப்பாண்டிப் பதிகத்தில், ‘பாண்டிப்ரேரன் தன் ஆடியவர்க்கட்டு அலபண்டாம் வழங்குகின்றான் வந்து முந்துவேண் என்றார்.

மனிவாககர் தமது முந்தையினை முழுதுமேயச் சிவபுராண முந்தைப்பர். தாம் புல்லாதிப் பூராய்ப் புழவாய் எல்லாப் பிறப்பும் ஒரு தீரோத்ததுங், தாழும்யத் தம் முன்னத்தே இறைவன் ஒங்காரமாய் தீண்டு ஆக்கு நிலந்தான்மேல் வர்த்தருளி நீன் கழுவுக்கண்காட்டிப்பதுங் அரீ

சிவன் என்னும் செம்பொருளை - அதன் பரத்துவத்தை வலியுறுத்துவது திருவாசகம். இறைவன் எப்படிப்பட்டவன் என்பதனை மீகவும் விரைவாகவும் நயமாகவும், தத்துவார்த்தமாகவும் எடுத்துப்போசும் நூல் திருவாசகம். ஊனிலை உருக்கி உள் ஒளி பெருக்குவது, சோதியான இறைவளைக் காட்டுவது, ஆதீயம் அந்தமுமில்லாத சோதியென்க சிவனது பேருருவைச் செப்புவது சோதியைத் தேடியவர்கள் தீரம் விழின்றுக்கள் செஸ்வதீயின் தொழுதன் சீரமா, மகாவஷ்டசுமியின் நாயகன் திருமால் சீரமா அன்னப்பட்சி வழிவெடுத்துத் திருமுடியினைக்காணப்புறப்பட்டார். விழின்று பண்ணியிருவெடுத்துப் பூழியினைப் போந்து சிவனது திருவடினைக் காணப்புறப்பட்டார். ஆயினும் கண்டவர் இந்துட் பொருள் என்ன? கல்வியாலும், செல்வத்தாலும் கண்டறிய முடியாதபொருள் பறஞ்செபாருள்; சோதி, சிவன் என்னுமுண்மை துலக்காக் பெறுகிறது. எனவே அகங்காரங்கள், நானென்னும் அகந்தை - ஆணவற் உள்ளவர்கள் சிவனெனும் இறைவளைக் காணவே மாட்டார்கள் என்பதுதான் தந்துவம் அப்போ என்னவுணர்வு வேண்டும்? பக்தியுணர்ச்சியொன்றே மீகவும் வேண்டப்படுவது. பக்தி அன்றினும் வெளிப்படுத்தப்படும். அன்பும், அருநூம் பக்தியுணர்ச்சிபாயமைவதுடன் அறநும் பக்தியுணர்ச்சியே என்ப களைத் திருவாசகம் உணர்த்துகிறது. எனவே சிவன் 'பக்திவஸியீர்ப்பு'பவன்: முன்னைப்பழும் பொருட்கும் முன்னைப்பழும் பொருநாய் தீவிருபவன்; சின்னைப்புதுமைக்கும் பேர்த்துமய் பெற்றியனுவன். ஜஸ்தி முதல்வன்; கண்ணுக்கிளியான்; ஆடுந்திர்த்தன்; தியாடுநல்கூத்தன்; சிவலோகன்; அத்தன்; அமுதன்; ஏழை பங்காளன் அவன் எல்லாப் பொருளினதும் முடிவு. 'திருமேனி ஒன்றல்லன்', ஊரிலான், பேரிலான், குணங்குறியிலான் ஏது அவன் பேர், ஏது அவன் ஊர், ஆர் உற்றுர். ஆர் அயலார், அவருன் வீண்ணுக்கொருமந்து; வேதவிழுப்பொருள்; கண்ணுக்கிளியவன்; எல்லாப்பொருள்களினதும் முடிவு மால்அயன் காணு மாமலை; வானும் நிலனும் அறியாப் பெற்றியன்; பல அராக்களும் உணர்த்தியன் என்று சிவனைக்கட்டி; மாணிடரை ஆற்றுப்படுத்துகின் ரூர் திருவாசகத்தில் மணிவாசகர்.

மார்க்கிழித்திஸ்கள் விடுயற்காலை எங்கும் பனிமுட்டம் கடுங்குளிர் எனினும் கூவினநூல்குறில், கூவினகோழி, குருவிகள் இயம்பின, சங்ககள் முழுங்கின. தீர்ளிரையறு பதும் முரனறன். அருணன் இந்திரன் தீசை அனுகினன் இருள்பேரயகன்றது. உதயம் யலாந்தது. கருசின யின் துரியன தன்கடமைக்காகப் புறப்படுவிட்டான். இப்பாடல்கள் மணிவாசகரது சிவானுபவநிறைவில் பொங்கித் தநும்பிவெளிப்பட்ட அழுதவெள்ளமெனின் சிகையாகாது. பிறங்கிழுமிக்குத் தகுந்த மருத் தாகவுள்ள தகும்பொருள்களைப் பாடல்களில் அமைத்து இச்சையாகிய அனுபவத்தோடு ஊட்டுதற்கு முற்பட்ட தன்மை திருவாசகத்தினுடே காணுகிறோம். திருவாசகம் அரிய அனுபவ உண்மைகளைத் தெரிவிப்பது என்பதுண்மை.

வாழ்முதலாகிய பொருள்

புலவர் ஈழத்துச் சிவானந்தன்
(ஆசிரியர், ஆலயமணி)

வணக்கத்திற்குரிய சிவாச்சாரியார் அவர்களே! அன்புக்குரிய தலைவர் கவர்களே! திருவாசசத் தேன் கணவைப்பீல் மகிழ்ச்சித்துறுக்கும் பெரியேரர்களே! தூய்மார்களே! துண்பர்களே! மணிவாசகரின் பொருளுணர்த்து தெளிந்த பொரேத்தின கவாசிளனின் நினைவாக அங்கீர்த்து துணராசாலின் ஏற்பாட்டிலே நடைபொறும் இன்றைய விழாவிலே கலந்து கொள்வதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இன்றைய எனது கொற்பொழிவுக்கு “வாழ முதலாகிய பொருள் என்ற தலைப்பைக் கொடுத்திருந்தேன். இங்கே எனக்கு முன்பு திருவாசக இசையால் எல்லோரையும் உருக்கி எடுத்த பண்ணிகைப் புலவர்களே. சிவஞானம் அவர்கள் வாழ்முதலாகிய பொருள் என்னும் வாக்கீயங்கள் வருகின்ற திருவாசகங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பாடினார்கள். நாஸ்களிருவரும் இதற்கு முன்பே சந்தித்து உரையாடி இந்த ஒழுங்கிளைச் செய்து கொண்டு வரவில்லை. எனது தலைப்பைப் பார்த்து தானுகவே தேனும் இன்னமுதலுமாய் தீத்தித்தும், சிவபெருமானுகிய வாழ்முதலாகிய பொருளை இங்கே இசைத்தழியாக்கினார், இந்த இசை வெள்ளத்தில் அள்ளுறி நிற்கும் என் இதயம்; இதனாலே கலந்த சொற்களையே உங்களுக்குப் பயனாக்க வேண்டுமென்று திருவருளைச் சிற்றித்துக் கொள்கின்றேன்.

வாழ்க்கைக்கு பொருளே ஆதாரம் பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லையென்றார் திருவள்ளுவர். நமது வாழ்வில் பொருளும் அருளும் பொருந்தியதாயிருக்க வேண்டுமென்பது நமது முன்னேரின் விரும்பமாகும், பொருளாயிருப்பதுவே அருளுமாயிருப்பது நமது சைவசமயத் தீண் அற்புதமாகும். இதனைக் கண்டு கொண்ட மணிவாசகப் பெருமான் தீற்குக்குங் காட்டி வீருந்தி பாட்டிலே பண்சமந்தி பெண்சமந்த பாகத் தலை வாழ்முதலாகிய பொருளே வணக்கம் என்றார். வாழ்வின் முதல் அன்பும் அருளுமானால் பொருள் ஆக்கமுடையதாய்—ஆக்கத்திற்கு அணிசேர்ப்பதாய் ஆகிவரும் என்ற குறிப்பேளை கூறும் அழகும் அருமையும்

திருவாசகத்தின் சிறப்பேயாம். திருவாசலம் உள்ளத்தை அதைத்திப்படுத்தி உயிரை மதிழூவப்படு. முவர் தமிழின் தவமே திருவாசகம் ஒரு மருந்து என்பார்கள். ஜெந்து புராண அடுக்கிலே தேவாரத்திற்கு அடேந்து திருவாசகத்தை வைத்திருந்தல் என்னைத்தக்கது.

திருவாசகத்தை உள்ளம் ஈடுபட்டுப் பாடினால் கருங்கல் மனமும் கசிந்து உருகும். இந்த உருக்கத்தை வேதங்களும் தரமுடியாது என்பார் அதற்கு மங்கலம் சிவப்பிரோகாசர். வேதங்கள் ஜூயா என அழைக்க திருமூறை ரூபங்கள் “அம்மையே அப்பா ஏப்பிலா மணியே அன்னில் விழைந்த ஆரமுடே” என்று கலந்த அன்பாகிக் கசிந்து அழைக்கின்றன. இறைவணை நமக்கு உறவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். உறவு கொல் நட்டு உணர்வு கயிற்றினால் முறுக்கிக் கடைந்து சிவவனை அனுபவிக்க வேண்டும்.

பூங்காவை அனுபவிப்பது போல், அறுசுவை உணவை அனுபவிப்பது போல், இயற்கைச் செற்றலை அனுபவிப்பது போல் நமது குடிமுடிதாழும் சிவனை அனுபவிக்க வேண்டும். அலீஷேகம், அலங்காரம், திருக்கோலம் முதலியவற்றை அனுபவிக்க வேண்டும். சிவனை தீண்பன், கடிப்பன் என்கிற மணிவாசகர். தீத்தி சுகுமாரன் எப்படி இவரால் சொல்ல முடிந்தது தீன்றுதான் பார்த்திருக்கிறார். எதனால் தீன்றார் என்பதுவே முதலு ஆய்வுக்குரியது. இவர் வாயால் கடித்து தீண்பதற்கு சிவன் தீண்பண்டமானவனில்லை. தீண்பண்டங்களையே வாயால் கடிக்க முடியும் சிவன் தீயானப் பந்தபொருள். தீயானப் பரங் பொருளுக்கும் வாய்க்கும் தொடர்பேறில்லை தீயானப்பரங் பொருளை வாயால் வாழ்த்த வாயும். ஆனால் கடிக்க முடியாது. பொன்னாக்பலத்தாடும் தலைவா என்று கூறி; தேனிக்கலாம். ஆனால் தீண்ண முடியாது. கனி, கற்கண்டு, சுரும்பு என்றெல்லாம் உவரிக்கப்பட்டாலும் வாயால் உண்ணு உருவடையவனை உண்ணாலும் உமையானாடும் உடனுகிய சிவபெமான். இவரை மணி வாசகர் கண்களினுடையே கடித்தார், தீன்றார், சுவைத்தார். சின்பு வாயால் “தேனும் தீண்ணமுத்துமாய் தீத்திக்கும் சிவபெருமான்” என்றார். இதனை இவர் வெளிப்படையகாவே கூடினார். “கண்ணார் அமுதக் கடலே போற்றி” என்று இங்கும் கண் என்றது பரங்கும் சக்தியுடைய புறக்கணகள் அன்று.

அக்கணகள் அவறுடைய திருவடிகளை மட்டுமே காணும் போது பெற்றிருந்தன. “கண்கள் இரண்டும் அவன் கழல் கண்டு களிப்பன” என்றார். அறிவுக்கண்ணே சிவனை நுகர்ச்சிப் பொருளாக்கும் தகுதி பெற்றது. புறத்தில் இருக்கும் ஒருவாய் போன்று அகத்திலீருக்கும் ஒருவாயே அறிவுக்கண். இக்கண்ணே சிவனை நுகர்த்து அமுதமாய் உண்டு கொண்டது. “கண்ணார் அமுதமுகாய் நீண்றான் கழல்பாடு” என்றும் குறைந்து கூறுவார்.

உறக்கண்கள் ஆயினும் அறிவுக் கண்ணுகிய அகக்கண்ணுயினும் தமது கரும்களைச் சரிவரச்செய்வதற்கு நெஞ்சின் உதவியும் ஒத்து மூழப்பும் வேண்டும். நெஞ்சினை — இதயத்தை பகையாக்கிக் கொள்ளால் எந்த நூற்காரியங்களையும் நடைமுறைப்படுத்த முடியாது. மாருடைய உறவு தில்லாது போன்றும் நமது நெஞ்சை உறவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். வஞ்சல் புலன் ஜந்தின் வழி அடைக்க நெஞ்சப் புலனின் துணை தேவை. குனை சம்பந்தர் நெஞ்சை நன்றாக நெஞ்சே என்று தழுவி அழைப்பார். நிலைபெறுமாறு என்னுதியேல் நெஞ்சே நிவா என்று புத்தி புட்டி அழைப்பார் அப்பரடிகள். நெஞ்சின் துணை தில்லாது போன்ற ஜம்புலன்களின் அட்டகாசத்தை அடக்க முடியாது. உய்வதோர் உபாயத்துக்காக உவப்படைந்த அப்பரடிகள் அகத்திலேயீருக்கும் ஜவாஸ் செய்வதொன்றும் அறியமாட்டாமல் தீரைத்து தீணரி அவர்களுடைய வலிமையை திருப்புகலூர் இறைவனுக்கு முறையிட்டார். நெஞ்சை நுமதாக்கிக் கொள்ளவும் சிவபெருமானின் துணையே தேவைப் படுகின்றது. “எந்தன் மனத்துணையே” என்று மணிவாசகர் சிவஜெத்துணைக்கு அழைக்கின்றார்.

நெஞ்சு அண்புக்குரிய நிலைக்கணன். நெஞ்சில் அண்பு ஊற்றெடுக்க வேண்டும். நெஞ்சின் அன்பே ஒரு நெஞ்சாக மாற வேண்டும், என்ற அவாவிடையவர் மணிவாசகர் அண்பும் சிவமும் இரண்டென்பது அறிவு உறையாகாது. அன்பே சிவம் ஆவது அறிந்து அன்பே சிவமாய் அயர்த்தி சிவுத்தல் போன்று, நெஞ்சும் அண்பும் இரண்டாகாமல் நெஞ்சே அன்பாய் அமர்ந்திருத்தல் வேண்டு மென்பது மணிவாசகர் விருப்பம். உள்ளாற் தான் நீன்று உச்சியினவும் நெஞ்சாமல் உருக வேண்டுமென்பது; பாதாதீ கேசமாய் அண்பு பெருக்கெடுத்து வழிய வேண்டும் என்பதற்கே இந்த அத்துவிட நிலைக்காய் அலைந்த மணிவாசகர் “ஆடைகின்றிலை கூத்துடையங்கள் கழுத்து அன்றிலை” என்றும் “யானே பொய் என் நெஞ்சும் பொய் என் அன்பும் பொய்” என்றும் “இனடையறு அன்புனக்கு என் ஊடகத்தே நீண்டுருக வேண்டும்” என்றும் “கண்ணப்பன் ஓப்பதோர் அன்றினால் சூழித்து கவலைப்படுவதும் கருத்தக்கதே.

அன்பினும் ஆலையோடு ஆக்கையும் ஆனந்தமாய்க் களீந்துருக ஜம்புலன்களின் அகமும் தீரும். அத்தாக சாந்தியே உள்ளே புகுந்து முன்கள் உணர்வார வழங்குபவனே வாழ்முதலாகிய பொருளான சிவபெருமான்.

தீருவாசகத்தை மன்களரத்து மனவுகெடுக்கும் ஹாசகம் என்று சானினும்மணியம் சுந்தரம் இள்ளை அவர்கள். ஒதுவோர் எவ்வரையும் ஆவருடைய கல்வுஞ்சைக் கரைக்கும்போது அண்பு, அருள், அறிவு முநியிய

நல்வ பண்புகள் அளித்தும் வயசர்ந்து மனத்துள் தீருப்தியுண்டாகும். தீங்மதியான வாழ்க்கைக்கு தீருப்தியே அடிப்படை நமக்கு தீருப்தி சரும் வாசகமே தீருவாசகம். உள்ளத்தை உருக்கி தீருப்பக்கு வழிதேவேன் முற். “ஆரோடு நோகேன் ஆர்க்கெட்டுவர்க்கேன் ஆண்ட நி அருள் இல்லையானாலும்? அடியனேன் இடர்ப்பட்டுவதும் இனிதோ? சீழூத்தால் பொறுக்க வேண்டாவோ? தீகைத்தால் தேற்றவேண்டாவோ சேயனுகீ டீன்று அஸ்ருவது அழகோ? கவலையாய் நாயேன் கழிந்து போவேனா? ஸிறியேன் என்றென்று அருளிய அருஞாக் பொய்யோ? நாயேன் அழகை உடனுக் குண்டாய் நான் என் வேண்டாவோ? என்னின் அஞ்சேல் என்பார் ஆரோதான்? தயா நி என்பால் இல்லையே!” என்றெல்லாக் கார்க்கு நெக்கு உள் உருகியுகுக் பொருளை வாழ்முதலாகிய பொருளை வேண்டுகின்றார். வேண்டப்படுவது அறிவோய் நி என்று பொருளின் தேவையை பொருள்டமே கேட்கும் வாசகரின் வாக்கியங்கள் வாழி முதலாகிய பொருளை வீளங்க வைக்கும் சிரகாசங்களே.

“கல்லார்க்கும் கற்றவர்க்கும் களிப்பருஞும் களிப்பே
கானுர்க்கும் கண்டவர்க்கும் கண்ணளிக்கும் கண்ணே
எல்லோர்க்கும் பொதுவீல் நடமிழீன்ற சிவமே” என்று

தீருவாசகத்தை மனங்கலந்து பாடிய வடதூர் வள்ளலார்! எல்லோர்க் கும் பொது என்பதால் வாழ்முதலாகிய பொருள் புலனுகின்றது.

தீருக்குறள் உலகியலுக்கு தெளிவதறும் உலக நூல் என்றால் தீருவாசகம் அருளியலுக்கு வழிகாட்டும் உலக நூலாகும். என்னுட்பாக்கும் இறைவனை தென்னுடைய சிவனே”வாழ்முதலாகிய பொருள் மன்னிய தீருவருள் மலை வாழ்வே போற்றி. என்னவப்பே போற்றி என்று வாழி வாயு வாழ்முதலாகிய பொருளாயும் வீளங்கும் சிவபெருமானை வழிபாடு செய்வதே வாழ்க்கையை சுதிக்கவும், சுதிக்கவும் திருந்த வழியாதும்.

தீருவாசகத்தைப் படித்து அதன் பொருளை
உள்ளத்தால் உணருங்கள்.

‘இந்தியமரபில் ஆந்மிகய்’

திருமதி மல்லிகா இராசரத்தினம்
[சிரேஷ்ட வீரவூரையானர் இந்து நாகரீகத்துறை]

இந்திய மரபில் ஆத்மீகம் என்பது சரியாகப் புரிந்து கொள்ளப் பட வேண்டிய ஒரு முக்கியமான விடயமாக உள்ளது. இதனைச் சரியாக விளைவுவதன் உடைய கீர்த்திய மன் உலகிற்கு அளித்த அரிய தத்து வங்களின் உள்ளோக்கினை புரிந்து கொண்டு வாழ்க்கையின் கூல துறைகளையும் நெறிப்படுத்த முடியும். ஆத்மீகம் என்பது முரியப்பட முடியாத புதிர் அல்ல. ஆத்மீகம் என்பது மிக யதார்த்தமாக நாம்க்குள்ளே உள்ள உள்ளை இயல்பினைக் கண்டு கொள்வதாகும். நாம்க்குள் அடித்திலையாக உள்ள தன்மை அறிவாகவும் என்றாலும்ஸதாகவும் ஆனந்தமாகவும் அழகாகவும் அனந்தமாகவும் உள்ளது. ஆதனையே ஆத்மா எனவும் மிக உயர்ந்த ஒரே உள்ளிபாருள் எனவும் வேதங்கள் சுட்டுகின்றன. மீரபஞ்ச ஆத்மாயோடு தனித்திலை ஆத்மாவை சமமாக, ஒன்றாகக் காலை தல் கீர்த்து மரபின் கிழுதி ஜிலட்சீயமாக உள்ளது. அதாவது தன்னை யுணர்தல் என்பது தன்னைப் பொது உண்மையோடு இனம் காலைதல் என்பதாகும். “எவ்வென்றாலும் எல்லாவற்றில் தன்னையும், அன்னில் எல்லா வற்றையும் காண்கின்றுனே அவனே மீரப்ம் ரூனி. அவன் யாரையும் வெறுப்பதில்லை” என ஈசாலாட்டை உபநிடதற்கு கூறுகின்றது. இந்த வகை மீல் தன்னுள்ளேயே ஆத்மீகம் பொறுமையை உணர்வது, வாழ்வில் ஒருவளை சரியான பாதையில் நெறிப்படுத்த உதவுகின்றது.

வாழ்வில் துண்பங்களில் இருந்து, குறிப்பாக அறவியல், பெளத்தில் துண்பங்களில் இருந்து விடுபடுவதற்குக்கீர்த்திய வழிகளைக் காட்டி வதாகவே இந்திய தத்துவங்கள் அளித்தும் அமைந்துள்ளன. இந்த வகையிலே இந்திய தத்துவ ஞானிகள் தீர்த்தங்கரர் அதாவது ஆறை வதப்போர் என அழைக்கப்படுகின்றனர். அறிவுக்காக வாழாதே, வாழ அறிந்து கொள் என ஜெனம் கூறுவது எல்லாம் இந்திய தத்துவங்களுக்கும் பொருந்துகின்றது. இந்த வகையிலேயே தன்னையுணர்தல் என்பது (realise oneself) இந்திய தத்துவங்கள் அளித்திற்கும் அடிப்படையாக உள்ளது. தன் அடிப்படை உண்மையை உணர்வதே ஆத்மீகம் என்பதுகின்றது.

இந்தகைய ஆத்மீக ரூணத்தினாடாக குறுகிய தனிநிலை ஆத்மா என்பதையின் கடந்து மனிடன் பொது நான்மைக்காக உழைக்கும் ஆளுமை பெறுகின்றன. இதுவே ஆத்மீகத்தின் சமூகவியல் தேவையாக உள்ளது. இதினையே பகவத்கிடை மிக ஆழமாகப் போதிக்கின்றது தன்ன வாழ்வதைக் கடந்து பொதுநலத்திற்காக, பொதுநான்மைக்காக உழைக்கும் தர்மத்திற்காக ஆனது கடமையைச் செய் எனக்கூறுகின்றது பகவத் கிடை ஆத்மீக ரூணத்தினுடைகளே ஒருவன் வாழ்வில் நன்மை ஏது தியை எது, தர்மம் எது, அதர்மம் எது எனத் திர்மானிக்க முடிகின்றது. இதனுலையே பகவத்கிடையில் அரசுச்சுனி நிலை தனரும் பொழுது ஆத்மீக ரூணம் போதிக்கப்படுகின்றது. அடாவது ஒன்னை உணர்த்த ஆத்ம ரூணிக்கு தன்னலைப் பற்றை துறந்து பொது சமர்த்திற்காக வாழும் கூடிய ஆளுமை இயல்விலையே அமைகின்றது. ஒரு மறை ரூணிக்கு அறங் இரண்டாது இயற்கையாகின்றது. இதினையே பகவத்கிடை மிக ஆழமாகப் போதிக்கின்றது.

அறியாமை காரணமாக நாம் நாம் இயல்வினை குறுகிய முகர் நிலை அகத்துப்பன் இனைத்துக் கொண்டு திரிவினைகளுக்கும் பன்னை வாஞ்சத்திற்கும். இடமளிக்கின்றோம். தன்னைப் பிரபஞ்ச ஆத்மாவோடு இனப் காரணம் ஒருவன் அடாவது தச்சுலம் அனி என சாத்தோக்கிய பெந்தை கூறுவது போல் ஒன்னைப் பிரம்மத்து. ஓன்றுக்கவே காரணம் ஒருவன் குறுகிய இன, மத, தேசிய எல்லைகளால் கட்டுப்படுவதில்லை. அவன் ஒன்னைத் துறந்து உலகம் முழுவதையும் தணதாக்கிக்கொள்கிறான் இத்தகைய பிரபஞ்சம் உழுவிய அன்பு கோட்டாத இத்தகைய ஆத்மீக ரூணம் விளைக்குகின்றது.

இத்தகைய ஆத்மீகத் தளத்தினை அடைவதற்கு பல மார்க்கங்கள் கிடையில் கூறப்படுகின்றது. ஆத்மீகம் எனபது மன சமநிலையை அடைவதே ஆகும். இதினையே பகவத்கிடை யோகம் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. குறிப்பாக இந்து மரபில் பக்தி, ரூணம், கர்மம், யோகம் என்பன இத்தகைய ஆத்மீக நிலையை அடைவதற்குரிய பாதைகளாக அமைகின்றன. ஒவ்வொரு துறையும் ஒன்றே ஒன்று மிக நெருங்கிய துறைகளாகும். இந்து மரபில் ஒருபக்திமான் இறுதியில் ரூணியாகின்றன. அடாவது பக்தியினாடாக அந்த ஆத்மீக ரூண நிலை அடையப் படுகின்றது அடே போல் ரூணம் எனபதும் வெறும் அறிவாராச்சியையோது, அறிவுத் தளத்தோடு மட்டும் நீறைவு பெறவில்லை. உள்ளணர்வு அனுபவத்தை அடைகின்றபோது தான் ரூணம் கிட்டுகின்றது, இந்த வகையில்தோன் இர்திய தத்துவங்கள் அனைத்தும் “தர்சனங்க்கள்” (அதக் காட்சி) என அழைக்கப்படுகின்றன. எனவேதான் இந்திய மரபில் சமயமும் தந்துவரும் இனைத்து செல்கின்றன, அடே போன்று யோகம்

தியானம் என்பனவும் மனிதனின் மிக உயர்ந்த ஒருமை நிலைக்கு உதவுகின்றன. அத்தகைய ஆத்மீக நிலை கர்மயோகத்தினுடாகவும் அனையப்படலாம் கூடுமேபோல் ஆத்மிக ரூஜம் என்பது கர்மத்தினை யோகமாகச் செய்ய உதவுகின்றது.

அதாவது செயலித் துறத்தல் அல்ல. செயலில் துறவு என்பதாகும். வாழ்வியலும் ஆத்மிகமும் இந்து மரபில் இளைக்கப் படுகின்றன. ஆத்மிக ரூஜத்தோடு இவ் வாழ்க்கை அமைக்கப்படுக் கொண்டு வரும் பொது இயல்பாகவே அர்மத்தின் வழி செல்கின்றது. வாழ்க்கை நெறிப்படுத்தப்படுகின்றது. இந்திய மரபு வாழ்க்கையை இன்றையாகவோ துன்மீயல் விரதமாகவோ நோக்கவில்லை. வாழ்வில் சரியான முறையில் வாழும் நெறியினைக் காட்டுகின்றது. அதாவது 'நன்னெயுணர்தல்' என்ற ஆத்மிக ரூஜத்தின் ஊடாக தன்னவத்தைத் துறர்து பொது அர்மத்திற்காக வாழும் மரபினைக் காட்டுகிறது. இதனால் இந்திய ஆத்மிக மரபு என்பது வாழும் மரபாகின்றது. புரையப்படாத புதிர் அல்ல. இந்த வாழ்விலேயே வீடுதலை பெறுதல் என்பது இந்திய மரபில் மிக யாதாரத்தமாகச் சொல்லப்பட்டு உயர்ந்த உண்மையாகும். இது கற்பனுமாதவோ நடை முறைக்கு அப்பாற்பட்டதோ அல்ல.

மிக ஆழமான தன் அடிநிலை உணர்ந்து கொண்டு வாழ்வதே ஆத்மிகம் என்பதாகும். இதனை இந்திய மரபுதனது எவ்வளர்த் துறைகளோடும் இளைத்து வைத்து ஓன்றையே இந்துப் பண்பாட்டின் சிறப்பம்சமாகும். இத்தகைய ஆத்மிகத்தை மையப்படுத்தியதாகவே, இந்திய சமயங்களும், தந்துவங்களும், கலைகளும் அறவியற் கோட்பாடுகளும் அமைக்குவதனான். இத்தகைய ஆத்மிகத் தளத்தினுடாக வாழ்க்கையின் எல்லாத் துறைகளும் நெறிப்படுத்தப்படுகின்றன. இதுவே இந்திய ஆத்மிகத்தின் கழகங்களில் தேவையும் நடை முறைத்தன்மையாகும். இந்திய ஆத்மிக மரபில் ஆத்மிக ரூஜத்தை வழங்கியவர்களில் திருவாசகம் கவாயிகள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றார்கள். நமது நாட்டில் இத்தகைய ஆத்மிகத் தளத்தை உருவாக்குவதற்கு இத்தகைய சுவாமிகளுக்கு சேவை செய்களால் உணரப்படவேண்டும். ஆத்மிகம் வாழுப்பட வேண்டும்.

பெரியோர் சாபம் சிறைத்தல் அரிது
பொன்னுடல் அழியும் புகழுடல் அழியாது
புமியப் பொஞ்சுள் காண்பது அரிவு
செல்வத்துள் செல்வம் செல்வீச் செல்வம்

திருவாரகத்தில் சிரிப்பு

மா. வேதநாதன்

【விரிவுரையாளர். இந்து நாகரிகத்துறை】

திருவாசகம் ஓன்பாள் சுவையும் ஒருங்கே ஒளிரும் ஒர் உயர் பொற்பேணூழியாகும் அதில் அழுகையும், சிரிப்பும் ஆங்காங்கு உள்ளன. நூகைக்கலைவையும் அதில் நலம் பெறத் திகழ்கின்றது. மணிவாசகர் அழுது அழுது அடியடைந்த அன்பராகும். 'அழுதால் உன்னைப்பெறலாமே' என்று பாடிய சித்தராகும். சித்தத்தை சிவன்பால் வைத்த மணிவாசகர் தனது திருவாசகம் எனும் தெனில் சீவனீ சிரித்தாற் பெறலாமென்றும் கூறி யுள்ளார். அத்துடன் அவர் சிரித்தும் இருக்கிறார். சிரிக்க வைத்தும் இருக்கின்றார்.

இறைவனுடைய பேராணந்தத்தை முற் றி ரு ம் அனுபவிப்பவர் கனுக்கு முதலில் வருவது சிரிப்பாகும். இதனை கோயில் முத்த திருப் புதிகத்தில் 'சிரிப்பார் களிப்பார் தேனிப்பார்' என்று மணிவாசகர் கூறுகின்றார்.

நாம் வாழுகின்ற கலியுகம் போலிகஞ்சு, வேடதாரிகஞ்சு நடமாடுகின்ற காலம். இதை நன்கு உணர்ந்து முக்காலத்திற்கும் ஏற்றவாறு திருவாசகத்தைப் படைத்துள்ளார். உலகியல் வாழ்வே மெய்யென்று நம்மே அந்த அறியாமையின் காரணமாக தன்னின் அடியவளினன்றும். இறைவன் தன்னை ஆண்டு கொண்டான் என்றும் கூறினால் இறைவன் சிரித்தேயருள்ளாம் என்று நகைச்சுவையுடன் மணிவாசகர் கூறுகின்றார்.

தேனைப் பாலிக் கண்ணின் தெனியை ஒளியை தெனிந்தார்த்தம் ஊனை உருக்கும் உடையாளை உற்பராளை வம்பனேன் நாளின் அடியேன் நியெனை ஆண்டாயென்றால் அடியேற்குத் தானும் சிரித்தே அருளாம் தன்மையாமென் தன்மையே.

இவ்வாறு இறைவனுக்குச் சிரிப்பை ஊட்டுவதோடு அமையாது இறைவனையே ஸ்ரீராமரிக்கும் படி செய்துவிடுவதாகவும் மணிவாசகர் பாடுகின்றார்.

தாரகை போலுந் திலைத்திலை மாலை தபும் அரசிழன்
விரவென்றனளை விடுதி கண்டாய் விடுன் என்னை சிக்கார்
ஆரடியாவென்னின் உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசின்
சிர் அடியார் அடியான் என்று நீண்ணைச் சிரிப்பிப்பனே*

இங்கு இறைவன் தன்னைக் கைவிடக் கூடாதென்றும், அப்படிக் கைவிடுவாராயின் இறைவனையே சிரிக்கவைத்து விடுவேன் என எச் சரிக்கின்றார். சிரித்துவாழ், சிரிக்க வாழுதே* எனப் பரமனைப் பயப் படுத்தி தன்னை ஆட்கொள்ளுமாறு வேண்டும் வேண்டும் சிக்கும் அற் புதுமானது.

இவ்வகைத்தில் தன்னையும் ஒரு பொருளாக மதித்து தன் உள்ளத் தில் புகுந்து ஆட்கொண்டிருயிய இறைவனை நோக்கி மணிவாசகர் கேட்டும் விரும் நயக்கத்தக்கதாகும். துன்பப்படுகின்ற தன்னை வாவென் ரழநூத்து தெளிவுடையராகிய உன்னடியார் கூட்டத்திற்கு காட்டாவிடில், அான் இறந்து போவேன் என்றும்; அப்படி இறந்தால் உலகைனர் சிரிக்க மாட்டார்களா? என்பதை 'செத்தேபோனால் சிரியாரோ' என்று கூறு கீன்றார். அான் செத்தால் உலகோர் தன்னைச் சிரிப்பர் என்று கூறுமல் இறைவனையே உலகோர் சிரித்துப்பழிக்கப் போகின்றார்கள் என்று கூறுவது புதுமையானது.

திருவாசகத்தில் சீவலை மணிவாசகர் ஏவுவதுபோலக் கூறினும் அங்கும் அவன் ஏத்தப்பட்டிருப்பதையே அறியமுடிகின்றது.

உழைதரு நோக்கியர் கொங்கைப் பலாப் பழுத்து கயினெனுப்பாய் விழுதுதருவேணை விடுதிகண்டாய் விடுன் வேலை நஞ்சுக உண் மழுது தரு கண்டன் குணமிலி மானிடன் தேய்மதியன் பழுது தரு மாபநன் என்று என்று அறைவன் பழிப்பினையே*

இங்கு சீவைட நயம் தோன்றும் படியாக இறைவனைப் பழிப்பது போல நுகைச்சவையுடன் இப்பாடலை அவர் பாடியுள்ளார். இறைவனைப் பழித்துக் கூறுவது மணிவாசகரின் எண்ணமாக இருக்க முடியுமா? இப்படிப்பழித்துக் கூறுவதன் மூலமும் சிரிப்பை வருவித்து சவைபெறப் பாடுவதே அந்த அருளாளரின் ஆசை எனலாம்.

திருவாசகத்தில் மீகவும் துறைபோன திருவாசக சவாமிகள் எனப்படும் ஸ்ரீமத் சபாரத்தினம் சவாமிகள் அவர்களும், எந்தநோமும் சிரித்த முகத்துடனும், ஓளிவிடும் கணக்குடனும் நடமாடும் கோமிவாக உயர்ந்து விளங்கினார். திருவாசகம் என்ற மற்ற சுழுத்தில் சபாரத்தின சவாமிகள் என்ற கணியை நமக்கு அளித்துள்ளமை நாம்செய்த நற்றவமே.

முருக வழியாடு

வண்ணை - ப. கணேசலிங்கம் B.A (Hons)

இந்து சமயத்திலே முக்கியமாக ஆறு சமயநெறி முறைகள் அமைந்து காணப்படுகின்றன. இவற்றின் சண்மதங்கள் என்பார். அறு வகைச் சமயநெறி களையும் சங்கரர் ஸ்தாபித்தார். முருகப்பெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபடுகின்ற சமய நெறி யின் கெளமாறும் என அழைப்பார். இந்துசமய மாடிலே முழுமுதற் கடவுளாக தீவெப்பெருமானை மக்கள் வழிபட்டு வருகின்றனர். சீவெபநாளானது சக்தி யாக உமாதேவி வீடை வீட்டுக்குள் வருகின்றனர். சிவன்னும் சக்தியின்னும் தீருக் குமாரர்களாக வீராயகர், முருகன், வீரபத்திரர், பைரவர் ஆகியோர் விளங்குகின்றனர்.

இந்து சமய வரலாற்றிலே மக்கள் தெய்வங்களை இரண்டு தோண் நோக்கவுக்களின் அடிப்படையிலே அன்றுவொட்டு இன்று வரையும் வழிபாடுயற்றி வருகின்றார்கள், அவையாவன:- ஒன்று பயங், மற்றது தேவை என்பன. முருகப்பெருமானை இந்துசமய மக்கள் போகுக்கும், வீரத்தீர்த்தும், செல்வத்தீர்த்தும், ஞானத்தீர்த்தும், இனமைக்கும், இல்லறத்தீர்த்தும், துறவுறத்தீர்த்தும் என்ற இன்னேரன்ன பல நோக்கவுக்களுக்காக வழிபாடுயற்றி வந்திருப்பதை நாம் வரலாற்றுச் சான்றுகள் வாயிலாக நன்கு அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. முருகவழிபாடானது ஆரியதீரா வீட என்ற இருபண்பாட்டாக்கங்களும் இணைந்த ஓர் வழிபாட்டு முறையாக விளங்கி வருகின்றது. ஆரியர் வடமொழியிலே ஸ்கந்தன் என்றும், தீராவிடர் தழிழ்மொழியில் முருகன் என்றும் பல்வேறு நாமங்களைச் சொல்லி வழிபாடு இயற்றி வருகின்றார்கள்.

முருகப்பெருமானை இந்துசமய மக்கள் தீருப்பாக கெளமார சமயத்தினை சின்பற்றுவோர், பல்வேறு தீருநாமங்கள் இட்டு வழிபாட்டார்கள். அவற்றுள் முருகன், வேள்சாலி, ஆறுமுகன், குகன், மாயோன், முகுகன், சேய், கார்த்திகேயன், கங்கை மைந்தன், சாவனபவன், தாஷ் பன், குறிஞ்சி வேந்தன், வீசாநன், காஸ்தேயன், செவ்வேன், மஞ்சை மூர்த்தி, வன்னி மணவானன், தெய்வயானைகந்தன், குரான், புவன், தண்டபாணி, கந்தன், முத்தையன், சீலம்பன், குரு, ஞானபண்டிதன், தேவகேஞ்சுபதி, சேவர்கொடியோன் ஆகியன முக்கியமானவை.

இந்துசமய வரவாற்றிலே முருகவழிபாடும் சக்திவழிபாடும் காலந் தோறும் முக்கியம் பெற்றதோடு மட்டுமல்லாமல் இற்றைவரையும் இவை மிரபல்யும் பெற்று விளங்குவதை நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. தமிழ்நாட்டு வரலாற்றிலே சம்ககாலம், சம்கமருவியகாலம், நாயக்கர் காலம் ஆகிய காலப்பகுதிகளிலே முருக, சக்தி வழிபாடுகள் மிகவும் முக்கியம் பெற்று விளங்கியதை நாம் காண கூடியதாக இருக்கின்றது. பல்லவர் மன்னர் காலமும் சோழப் பெருமன்னர் காலமும் தமிழ்நாட்டிலே முருகவழிபாட்டிற்குப் பொறுத்த வரையில் ஒர் இருண்டகாலம் என்று கூறக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இந்துசமய வழிபாட்டு முறைகளுள் ஒன்றான முருகவழிபாடு பற்றிநாம் அறிந்து கொள்வதற்கு எங்கு வடமொழியிலும், தமிழ்மொழியிலும் எழுந்த இலக்கியங்களும் தொல்பொருட் சான்றுகளும் பெரிதும் துணை புரிகின்றன. முருக வழிபாட்டினைப் பற்றிக் கூறுகின்ற நூல்களுள் புறநானாறு, பரிபாடல், திருமுடுகாற்றுப்படை, தொல்காப்பியம், சிலப்பதிகாரம், திருப்புகழ், கந்தர் அலங்காரம், கந்தர் அனுபூதி, வேல்விருத்தம், 'சப்ரமணிய புஜங்கம், பன்னிரு திருமுறைகள், கந்தர் கலிவெண்பா, தீவாகமச்சங்களுள் காலிகம், காரணம், சப்ரீரபேதம்; அங்கமத்தேதம், உத்தரகாலிகம், குமாரதந்திரம். இராகாயணம், மகாபாரதம், கந்தபூராணம், திருச்செந்துர்ஸ்ப்பாராணம். கந்தசஷ்டி கவசம் ஆகியன முக்கியமானவை. ஜீவம, உற்சாகம், மதுவெறி, அடுதனர்ச்சி, காதல், வீரம், தீவையை ஒழிக்கும் தன்மை, சீர்காக்காத்து நிற்கும் பண்பு, இவற்றையெல்லாம் தீரட்டி தெய்வவடிவாக உலகில் பல பாகங்களிலும் இலக்கியம் செய்திருக்கிறார்கள், பண்டைக் கால மக்கள்.

இந்து சமய மக்கள் முருகப்பெருமானை பல்வேறு நீலை களில் வைத்து வழிபாடு செய்து வருகின்றனர் குழந்தையாகவும், அமானுகவும், அருவாகவும், போர்க்கடவுளாகவும், ஆண்டிக் கோலத்திலும் வள்ளி தெய்வயானைக் கோலத்திலும் வைத்து வழிபாடு இயற்றுகின்றார்கள். இந்துசமய மக்கள் டைவினை பல்வேறு நீலைகளிலே சித்தரித்து, அவருக்கு பல்வேறு வடிவங்களைக் கொடுத்து வழிபட்டு வருகின்றமையை நாம் உணர்முடிகின்றது. முருகனும் சிவனும் வேறால்கூட ஒரு போன்ற அமிழுர் கொண்ட முடிபு, முருகப்பெருமானது வாகனம் மயிலாகவும், திருக்கையிலே சேவற்கொடியினையும் டாங்கி யுள்ளார். முருகனது பேரவை ஞானக்தீவைபடும், அவற்கு அருகிலே வீற்றிருக்கின்ற இருசக்திகளான தெய்வயானையும்கூட, வள்ளியும்கூட ஆகியன முறையே திரியா சக்தியையும் இச்சா சக்தியினையும் உணர்த்துகின்றன. முருகப் பெருமானது திருத்தோற்றுத்தினைப் பற்றி கச்சியப்ப தீவாச்சாரியார் கந்தபூராணத்திலே சீன்வருமாறு ஏதேதுக்கூறியுள்ளார்.

"அருவமும் உருவுமாகி அநாசியாய்ப் பலவாய் ஓன்றுய்ப்
ரீரும்மாய் நின்றசேதோதி சிழும்பதோர் மேனியாகக்
கருணை கூர் முகங்களாறும் கரங்கள் பண்ணிரண்டும் கொண்டே
ஒரு தீரு முருகன் வந்தான் அதித்தனன் உலகம் உய்ய"

குமரக்கடவுள் தமிழர்களால் முருகன் என்று அழைக்கப்பட்டு
மிகப் பழங்காலந்தொட்டு வழிபடப்பட்டு வருகின்றன கண்கூடு. மலை
யும் மலைசார்ந்த நிலமாகிய குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய தெய்வமாக முரு
கப்பெருமான் விளங்குகின்றார் முருகவழிபாட்டு மரபானது ஆகமமுறை
சார்ந்ததாகவும் ஆகமமுறை சாராத முறையிலும், ஈழத்திலும் இந்தியா
விலும் நடைபெற்று வருகின்றது இந்தியாவில் கோடை சீரதேசத்திலே
ஆகமமுறை சாராத வழிபாட்டு முறைகள் நிகழ்கின்றன ஈழத்திலே மண்டீர,
கீதிர்காமம், செல்வக் சந்திதி போன்ற இடங்களில் நடைபெறுகின்றன
�ழத்திலே முருகவழிபாட்டின கோயில்களில் செய்வதில் கற்புருணைமார்
தனும் மிராமணர்களும் முக்கியம் பெறுகின்றனர்.

இறையை, அதுது, மணமுடைமை ஆகிய முன்று பண்புகளும் ஒரு
சேர அமைந்து என்றும் ஞானத்தை அருள்கின்ற குருசுவாழியாக முரு
கன் போற்றி வழிபடப்படுகின்றார். தமிழ் நாட்டிலே தீருப்பெருங்களும்,
தீருக்கெந்தரார், பழனி, தீருவேரகும், முன்று தோரூடல், பழுதீர்சோலை
ஆகிய ஆறுதலங்களும் அவனுக்கு ஆறுபடை வீடுகளாகும். தூணை
வதை செய்ய எழுந்தருளிய பொறுது இந்த ஆறு இடங்களிலும் பாசனை
அமைத்துத் தம் படைகளோடு முருகன் தங்கினர் என்பர். குமரன் ஒரு
வரே ஆண்மகன், எனெனில் மற்றவர் பெண்வயிற்றிலே தோன்ற, அவர்
ஆணுகிய சிவனுது நெற்றிக்கட்டபொறியிலிருந்து உதித்தார். மற்றவர்
கன்கோமக்சேர்க்கையிலே தோன்ற முருகனே மன்மதனை ஏரித்தகாம
அழிவிலிருந்து அவதுரித்தார் எனக்கூறப்படுகின்றது.

முருகவழிபாடானது ஈழத்தில் மிகவும் பழங்குமான காலந்தொட்டு
இற்றைவரையும் மிகவும் மிரபஸ்யம் பெற்று விளங்குவதை நாம் தொல்
பொருட்சான்றுகள் எமது முந்தையோர்களது பெயர்கள் முருகநாமங்
களைக் கொண்டதாகவும், மிகவும் தொண்மை வாய்ந்த முருகன் ஆலயங்கள்
முலமாகவும் அறிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஈழத்திலே
உள்ள அவைதீக சமயமான பெளத்த சமயத்திலே முருகப்
பெருமான் முக்கிய இடம் பெறுகின்றார். பெளத்த விகாரைகளிலே கண
பதி, முருகன் முக்கிய இடம் பெறுவதையும், மிறசமயத்தவர்களால் வழி
படப்படுவதை நாம் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. யாழிப்
ஈணத்துக் கலாச்சாரத்தின் பண்டிதமணி ஸி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்
கள் "கற்றிபூராணக் கலாசாரம்" என வருணி தத்துவினர், யாழிப்பாணத்

தீவே அண்ணியர் ஆட்சியின் போது புராணபடன் மரபுகள் முக்கியம் பெற்று இருந்தன. யாழ்ப்பாணத்திலே உள்ள கோயில்களிலே கந்த புராணபடன் சிறப்புற நடைபெற்றன. இற்றை வரை இம்மரபு பேணப் பட்டு வருகின்றனம் கண்கூடு.

முருகப்பெருமானுக்குரிய முக்கியமான வீரதங்களாக சுக்கிரவார வீரதம், கார்த்திகை வீரதம், ஸக்ரதஷ்டிவீரதம் என்பன விளங்குகின்றன. சுக்கிரவாரவீரதம் என்பது ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமை, சிறப்பாக ஜப்பசிவெள்ளிக்கிழமை அனுஷ்டிக்கப்படுகின்ற வீரதமாகும். கார்த்திகை வீரதம் முருகனுக்குரிய சிறப்பான வீரதங்களுள் ஒன்றுக விளங்குகின்றது. ஒவ்வொரு மாதமும் வருவது. சிறப்பாக கார்த்திகை மாதத்தில் வருகின்ற கார்த்திகை வீரத்தன்று கோயில்களில் கார்த்திகை தீபம், சர்வாலய தீபம், விளக்கிடு என்பன நடைபெறுவது வழுமை. கந்தனுக்குரிய சிறப்பான வீரதங்களுள் அடுத்ததாக விளங்குவது ஸக்ரதஷ்டிவீரதமாகும். இவ்வீரதம் ஆறுவருடங்கள் அல்லது பன்னிரண்டு வருடங்கள் தொடர்ந்து கைக்கொள்ளப்பட வேண்டியது. இவ்வீரதம் சகல செல்வங்களையும், சுகபோகங்களையும், புத்திரவாபத்துக்குரிய சிறப்பான வீரதமாகும்.

தூண், சிங்கன், தாரகன் முதலிய அசரர்கள் நெடுங்காலம் தேவர் மனிதர் முடலிய யாவடையும் துங்புறுத்தி அழிவு செய்து வந்தனர் பரமசிவன் இதற்கொரு முடிபு காணும் நோக்கில் தழுது சக்தியையே முருகப்பெருமானுகைப் பிறப்பித்தார். அந்த முருகப்பெருமான் இந்த சூரத்திற்கு அசரர்களுடன் ஆறு நாட்கள் போரிட்டு வென்றார். இந்த அருட்பெருங்கருளைக் கொடுவதற்கு வியந்து இப்போர் நீகழ்ந்த காலமாகிய ஐப்பசிமாத வளர்சிறை முதலாறு நாட்களையும் வீரதநாட்களாகக் கொண்டு முனிவரும் தேவரும் தோற்று வந்தனர். சுங்கரன் புதல்வராகிம முருகப்பெருமான் ஒஷ்டித் தீதியிலே மாயரமாக வந்த சூரைக் கடிந்தார். இச் செய்தியினை கர்த்தபுராணம் கூறுகின்றது.

கந்தபுராணம் சைவத்தாந்தப் பேருண்மைகளை உருவகப் படுத்திக் கணதவுடில் சுவைபடத்திறும் நூலாக விளங்குகின்றது. ஆறுநாட்போரும் ஆறுபதைக்களான காமம், அரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் ஆகியவற்றை வெல்லுதலைக் குறிக்கும். தூண், சிங்கன், தாரகன் முறையே பாசங்களான ஆணவும், கணம் மாணை ஆகிய முற்மலைங்களைக் குறிக்கின்றன. தேவர்கள், ஆக்ஷாக்கள் ஆகியோர் பக-

வையும், முருகப் பெருமான் - பதினையும் குறித்து நீற்கின்றன. ஆறு பகைகளையும் ஆணவாதி முழுமலர்களையும் வென்று ஆண்டவளைச் சென்றடைய வேண்டும் என்ற கருத்தையே ஸ்கந்தஷ்டி விரதமும் கந்தி புராணமும் வலியுறுத்துகின்றன

இறைவன் ஆன்மாக்களின் வேண்டுதலுக்கு ஏற்ப பல்வேறு வடிவங்கள் ஓங்கி வந்து, பல் வேறு தீருவிளையாடல்களையும், அற்புதங்களையும் செய்தருளியுள்ளார். இந்றவைகையிலே முடிதப் பெருமான் தங்களை வழிபட்ட அடியவர்களை வேண்டுகோளுக்கிணங்க பல்வேறு தீருவிளையாடல்களைச் செய்தருளியுள்ளார். இவற்றுள் தான், சிங்கன், தாங்கன் முதலிய அகரர்களை அழித்தது, சிவனுக்குப் பிரணவப் பொருளை உபதேசித்தமை, நக்கீரருக் கருதியமை, பிரமணுக்கு ஆணவத்தைப் போக்கியமை, ஆதசங்கரருக்கு அருளியமை, வில்லாமித்திர முனிவருக்கு குணம் நோயை போக்கியமை. வல்லுருத் தேவராயருக்கு வயிற்றுவலை போக்கியமை, ஒளவைப் பிராட்டிக்கு அருள்புரிந்தமை. அத்தீய முனிவருக்கு இலக்கணங்களித்தமை என்பன முக்கியமானவை.

முருகப் பெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு நானும் பொழுதும் இடையருது வழிபட்டு முக்கியமைந்தோர்களுள் கச்சியப்ப சிவாசாரியார், அருணதீர்தாத சுவாமிகள், குமரகுருபா சுவாமிகள், சிதம்பர சுவாமிகள், வள்ளாச் சாபம் ஸ்ரீ தண்டபாணி சுவாமிகள், பாம்பன் சுவாமிகள், தேவராச சுவாமிகள், நக்கீரர் ஆசியோர் குறிப் பிடத்தக்கவர்கள்.

"உருவா யருவா யுளதா யிலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியா யொளியாய்க்
கருவா யுதிராய்க் கதியாய்க் லீதியாய்க்
குவாய் வருவா யருள்வாய் குகளே"

இன்றே செய்க இன்னே செய்க
அருட்செல்வம் செல்வத்துன் செல்வம்
இறையடியார் அருள்வாக்கு இல்லத்தின் செல்வாக்கு

இந்துசமயத்திலும்களும் வழிபாட்டுச் சிறப்புக்களும்

வே. கெ. தண்பாலன் (B.A) ஆசிரியர்

தலைவர் யாழ்ப்பாண மாவட்ட இந்து
இளைஞர் பேரவை-நல்லூர்-யாழ்ப்பாணம்

எல்லாம் வஸ்வ சிவபெருமானது பெரும்கருணையினால் ஒழுங்கு டுடுத்தப்பட்ட எது சமயத்திலும்களானது சொல்லி ஸ் அடங்காது நூல்களில் அனுபவங்களாக விரிவாக்கப்பட்டு வரலாற்றுச்சிறப்பு மிக்க முதன்மையான நல்ல ஒழுக்கமுறையே எது சமய தத்துவங்களாகவும் வழிபாட்டுச் சிறப்புக்களாகவும் விளங்குகின்றது.

தெரிந்தவற்றைக் கொண்டு தெரியாத ஒரு பொருளைக்கண்டு கொள்வது விஞ்ஞானத்துவமாக வளர்கின்றது. இவற்றிற்கு முன்னோடியாக மெற்றானத்துவங்கள் நூலிகளாலும், சித்தர்களாலும் வழிகாட்டிச் செல்வது போன்று எது சமய உண்மைகள் அனுபவிக்க அனுபவிக்க இன்பழும் எல்லா உயிர்களும் இன்புற்றிருக்க வழிகாட்டும் முத்த சமூகத்துக்களுக்க பெற்றிருக்காதும் பெரியோர்களதும் ஆசிகளும் வாழ்த்துக்களும் வளர்ந்துவரும் பரம் பொருளின் பெருமைகளாக விளங்குகின்றது.

பஞ்சபூதங்கள் என்று சொல்லப்படும் அனுக்களின் சேர்க்கையினால் உருவாகும் பொருள்கள் நிலையான பரம்பொருளை நாடிச் செல்லும் ஆண்மாக்களுக்கு ஒப்புசிடமாகும். "நாம் பெற்ற இன்பம்பெறுக இவ்வையகற்"என்ற முதுரை ஒவ்வொரு உயிர்களும் பெறும் அனுபவவெளிப்பாடாகும். சிவபெருமான் எல்லா உயிர்கள் தீதும் அன்புகொண்டவர் இதனால் அவரது பெருமைகளை நாம் தீர்மும் ஒதிஉணரவும் அனுபவிக்கவும் பயன் பெறவும் பலகாலமும் முயன்று பெறுதல் வேண்டும்.

கைவரும் தமிழும் உலகில் அன்பையும் அகிளிகையையும் வெளிப் படுத்துவதாகும். இவை என்னும் நிலையாகவளர்த்து வரும்பாதையில் பாற்கடலில் நீற்போர்பாலின் உகிழையை உணராது செயர்ட்டு செயல் கள் போல் எமது நால் ஒழுக்குறைகளை நாம் உணராது வாழ்த்த காலங்களில் எம்மை உணரவைக்கும் சிறப்புக்காலமாக எமக்கு துன் பங்கள் என்று சொல்லப்படும் துயரக்காட்சிகளைக் கண்டு கொள்கின் ரேம். அவற்றை நீக்க நாம் முயலும்போது நிலையான இங்பத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளமுடியும். ஆனால் துன்பம் சிறுவளில் நீவுகும் போது எமக்கு ஏற்படும் இன்ப உணர்வு நிலைத்திட செயல்படுதல் வேண்டும். இதனை ஆறுமுகநாவலரும், நாயன்யார்களும், ஞானிகளும், சித்தர் களும், வன்னுவரும், ஒள்ளவப்ரோட்டியும், தத்துவமேதகளும் காலத் தீர்த்து காலம் தோன்றி வழிகாட்டிச் செல்வதை நாம் உணரமுடிகின்றது.

உலக சமயவர்ஸர்ஜில் நடைமுறை ஒழுக்கமாக தினமும் சிற்தனை செய்தல் செயல்படுதல் ஊடாக அனுபவிப்பதன் மூலம் நோய்க்கு மருந்தாகவும், உலகிற்கு வழிகாட்டியாகவும் பகுத்தறிவாளராசிய மனித சமுதாய மேம்பாட்டிற்கும் எல்லாவறிகளது உயர்வுக்கு வழிகாட்டியும் இப்புவலகில் சிவபெருமானது சிற்தனைகளைக் கருவாகக் கொண்ட கைவ சிற்தாந்தக் கோட்பாடுகள் பாரதநாட்டின் பண்பான சமூக ஒழுக்கங்களாகவும், சமய சிற்தனைகளாகவும் வளர்க்கியுற்றது. இவற்றுள் சிவபூர்ணியாகிய ஈழநாடு பாரதநாட்டின் பாதபூர்ணியாகும் இங்கு உருவாகும் உயர்சிற்தனைகள் நால்லாரான் திருவடியில் இலைக்கப்பட்டு இன்று உலகநாடுகளில் அமைதியும், சமாதானமும், சாத்தீகமும் வளர்ந்து வரும் சிறப்பு ஈழத்துச்சித்தர்களின் சாதனைகளாக அமெரிக்கா, ஐரோப்பா, ஆசியா, அவஸ்ட்ரேலியா, ஆஸ்திரிக்காபோன்ற சகல நோந்தியங்களிலும் தாவரங்களை உட்கொள்ளும் கைவ கலாச்சார பாரம்பரிய தத்துவங்களையும், இடர் உறும் உயிரிகளுக்கு இன்பம் அளிக்கும் சிறந்த போதனைகளாக நம்பஜனைகள், திருத்தவ பாதையாத்திரைகள், வழிபாட்டு முறைகள், சிவாஸ்யங்களின் அமைப்புகள் பரந்துவருவதைக் காணக் கூடிய ஆக உள்ளது.

பஞ்சாங்க நமஸ்காரம், அட்டாங்க நமஸ்காரம், அங்கப்பிரீதிஸ்டை, தினசரி தியானம், ஆலயவழிபாடு, சமூக ஒழுங்குகள் என்பன முறையாக பேணப்படுகின் எவ்வோகும் இன்புற்றிருக்க என்னுதலே இன்பமாகும் என்றநிலையை உலகமக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டி வழிகாட்டுதலே ஒவ்வொரு இந்துசமயத்தவரினதும். வாழ்வியல் ஒழுக்கமாக அமைதல் வேண்டும். ஆனால் நடைமுறையில் இவற்றை நாம் கைவீட்டுபார் காடனமாக இருந்தார்களோ அவர்கள் துன்பப்படும் நிலைகளை நடைமுறையில் இந்துசமயமக்களது பாதபூர்ணியாகிய ஈழநாட்டின் வருவாற்று ஒழுங்குகள் ஊடாக நாம் காணமுடியும். எமது நாட்டில்

இரண்டாமிழும் ஆண்டுகளிற்கு முன் தேவர்களும், ஞானிகளும் தோண்டி வழிகாட்ட சிவபூர்ணமாக வீளங்கிய “வரவான் காலப்போக்கில் சிவால மங்களின் அமைவிடங்களாக மாறின. இதனால் நான்மேலேச்சாரும், திருக்கோணவெஷ்டும், திருக்கேத்தில்வாழும், முனிஸ்வரம், தெய்வேந்திரேஸ்வரம் (தெய்வேந்திரமுளை) என்பன சீறப்புபெற சீவனேளிபாதமலை சீறப்பு பெற்றது.

இக்காலம் சிவபெருமானது சிந்தனையில் ஆனிரை (பசுக்கூட்டும்) தெய்வமாகப் போற்றப்பட்டது மக்கள் தமது உணவை இலகுவாகவும் கிழவைத்திபாட்டை இயற்கையுடன் இணைத்தும் ஏழுச்சிபெற்ற தீராவிட கலாச்சாரமும், சிற்றுவெளி நாகரிகச்சிறப்பும் பாரதநாட்டுன் பணபாடாக ஈர்க்கு உலக நாடுகளிற்கு வழிகாட்டியது. இதனால் வைதீக சமயங்கள் நடைமுறை ஒழுக்கமாக வளர்ச்சியுற புறச்சமயங்களாகிய பென்தத், ஈனா சமயங்கள் நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத ஒழுக்கமுறைகளை போதிக்க முனைத்தன. இதனால் மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட தருமாற்றங்கள் வைதீக சமய ஒழுக்கங்களாக பாரதநாட்டிலும் ஈழநாட்டிலும் நிலைகொண்டு உலகநாடுகளை இணைத்துவர புறச்சமயங்களும், காலத் தால் சிற்பட்ட சிரில்த்தவ, இஸ்லாமிய சமயங்கொள்கைகளும் இனைய ஏற்று உலகியலில் நாடுகளிடையே இணைப்பை ஏட்படுத்தும். போக்கில் சர்த்துவந்த வரலாற்றில் இன்று பல சமயங்களாக தோன்றும் உலக சமயங்கள் உண்மைப்பொருளை வெளிப்படுத்த மக்களுக்கு வழிகாட்டு வதாக கூறிக் கொள்கின்றன.

ஆனால் நடைமுறையில் சொல்ளுன்று செயல் ஒன்றுக் கமய ஒழுக்கங்கள் மாறுபடும்போது சமயப் பூசல்களும் சமயச் சண்டைகளும் திடம்பெறுவதுடன் உண்மையான அன்பை நிலைநாட்டமறந்து விடுகின்றன. இதனால் இன்று உலகநாடுகளிடையே பல இன், சமய, கலாச்சாரத்தங்கைகளை நிலையாகக் கொண்டு நிலையற்ற உட்பை வளர்க்கும் உணவு முறையில் சிற இன உயிர்களை கொண்றுதின்னும் புலையர் வாழுக்கை வளர்ந்துவர மனிதசிறிருக்கும் மனித மிருகங்களைக் கொன்று குவிக்க கண்ணில்லாத கருவிகளை கண்முடித்தனமாக வளர்ந்து பகுதி தறிவானான்கைய மனிதசமூகத்தை சண்பற்ற சமூகமாக மாற்றிவருவதனால் இன்று உலகநாடுகளிடையே அமைத்தியற்றுத்தன்மை காணப்படுகின்றது.

இந்தை நிக்கி உலக அமைதியும் சொதானாமும் ஏற்பட உலகில் சிலபெருமானது சிந்தனையையும் கொல்லவ் கூடிய மனிததெய்வமாக பசுக்கூட்டம் பாதுகாக்கப்பட்டால் எல்லோரும் உணவுபெற்று இன்புற் றிருக்க வழிகாட்ட வேண்டிய பொறுப்பு ஒவ்வொருவரது கடமை யாகும். இந்துசமய தத்துவங்களை வெளிப்படுத்திய இந்துர்ஹுண்டின் சிறப்பு ஸமுத்துச் சித்தர்களீன் சிந்தனைகளாக வளர்ந்துவர ஊக்கமும் ஆக்கமும் கொடுக்க உலக அமைதி உருவாகும் எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க எண்ணுக. இதுவே உயர் நிலையாகும்.

யோகர் கவாழிகளது நாற்சிந்தனைகள் அமெரிக்காவில் சைவசித்தாந்தக் லழகமாக கப்பிரமணீய முனிகவாழிகளாலும், ஈத்தில் தீருச் தலப்பாதயாத்திரையூடாக ஆத்மஜோதி நா. முத்தைபா அவர்களாலும், சேவைநிலையாக தூர்க்காபுரம் சிவத்தழிழ்ச்செல்லி தங்கம்மா அப்பாக் குட்டி அவர்களாலும், நல்லை ஆதினாமும் சிவதொண்டர் நிலையமும், சைவ வித்தியா லீருத்திச்சங்கமும், இந்து இளைஞராகள் லூங் பரவிவர் தீருவாசக சுவாழிகளது பெரும் புகழ் தீருக்கேத்தில்வாப் பெருமானது சிந்தனையில் தனித்துவமுடையதாக அமைகிறது. இவரது சிந்தனையில் மாதந்தோறும் நடாத்திவரும் இணைப்பு வெள்ளிக்கிழமை ரோர்த்தனை ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் இடம்பெறுவதுடன் பரவலாக உலக இந்து மக்களது ஒன்றுகூடல் தீணமாக வெள்ளிக்கிழமை தோறும் ஆலயத்தில் ஒன்றுகூடிச் செயல்படுக. அமைதியை நாடுச்செல்லும் ரோர்த்தனை உலக அமைதிக்கும் உண்மைச் சமயமாகிய இந்து சமயத்துவங்களாக வும் வழிபாட்டுச் சிறப்புக்களாகவும் வளர்ந்துவர தீருவாசகம், ஒருதலை வாசகம் தீணமும் ஒதுங்கள் உயர்வு பெறும் எது சமய ஒழுக்கம். இது உண்மை.

‘மேன்மை கொள் சைவநிதி யினங்குக உலகமெல்லாம்’

எங்கள் சபாரத்தினம் சுவாழிகள் தீருவாசகம் முழு வதைவும் ஒரே முச்சில் பாடத்து உருகுவதோடு எவருக்கும் துன்பம் துடைப்பதற்குத் தகுந்த தீருவாசகப்பாடலைப் பாடு உருகி யீளக்கி அமைதிகாணச் செய்பவர்

மந்திரம் - ஒரு சிந்தனை

கலாநிதி வித்துவான் க. ந. வேலன்

ஓலி, ஓளி, வெப்பம் ஆகிய இம்முன்றையும் தலீர் உலகில் வேறு எது இருக்கிறது என்று வினவுகிறார்கள் சித்தர்கள்.

ஓலி ஒரு தத்துவம், அதுவே நாட்டத்துவம், நாடத்துவமே சொற் சிரபஞ்சமாகப் பரிணமித்துள்ளது. நாதம் உடம்பினுள் ஒசையாகவும் வெளிவரும்போது ஒலியாகவும் விளங்குகின்றது. ஒசை இகச்செவிக் குப் புலனாகும். ஓலி புறச்செவிக்குப் புலனாகும். இதனாலே தான் ஒசை ஓலி என்றும் ஆனால் நியே என ஒசைவேறு ஓலிவேறு என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

ஒசையை “அகத்தெழுவளியினச்” என்றும் ஓலியினை “புறத் தீசைக்கும் மெய்தெரி வளியினச்” என்றும் வேறுபடுத்திக் காட்டவார் தொல்காப்பியர்.

தமிழ்மொழியைச் சக்தியாகக் கண்ட பசுதி தேமதுரத்தமிழ் ஒசை உலகமெல்லாம் பரவும்வகை செய்தல் வேண்டும் என்று உலகம் தழுவும் ஒப்பதைக் காட்டினான். தமிழ்மொழியை உலகமெல்லாம் பரப்பவேண்டும் என்பது பாரதியின் நோக்கமல்ல. அது தவறு தமிழ் ஒலியை அல்ல. ஒசையைத்தான் பரப்பவேண்டும் என்றார். பாரதி குரிக்கும் ஒசையை உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

ஒசையாகவும் ஒலியாகவும் இயஸ்கும் நாடத்துக்குச் சக்தியுண்டு, நாதம் மந்திரமாகும்போது அதைக் காட்டி பெறுகின்றது.

மந்திரங்கள் நிறைமொழி மாந்தரால் அருளப்பட்ட உறைமொழி என்பார் தொல்காப்பியர்.

ஒரு நஷ்டிவாய, ஒரு நமோ நாராயணை, என்பதை மந்திரங்களாகும்.

இவற்றை உச்சரிக்கும் தகுதி, உச்சரிக்கும் முறை வரையறுக்கப் பட்டுள்ளன. நோயுற்ற குழந்தைகளுக்கு கண்ணீலும் படாமல் தில உண விப்பண்டங்களைத் தாய் மறைத்து விடுவாள். நெருப்புக்குக் கிட்டப் போகாதே, கத்தியைத் தொடாதே எனத்தடுப்பாள் தாய். இத்தகைய தாய்மையுள்ளத்தோடு தான் மந்திரம் மறைமொழி எனக்கூறப்பட்டது. தீர்காலத்தில் இந்த விதிகளைக் கொடுக்கயாகக் கெயற்படுத்திப் புரிந்த அந்தீகள் அதிகம்.

லிசிஷ்டாத்துவித தத்துவத்தோல் தெய்னீகத்தை உணர்த்திய இராயானுசர் தகைகுக் குருவினால் உபதேசிக்கப் பெற்ற மறைமொழியை திருவரங்கப் பெறுமாளின் கோபுரத்தில் ஏறி நீண்று எல்லோகும் கேட்க மாக்க உபதேசித்தார்.

மறைமொழியை மறைக்காது வெளியிட்டால் நாகத்துக்குப் போக வேண்டுமே என்ற போது கேட்ட இத்தனை பல்லாயிரவர் வீடு பெறுவாரானால் வெளியிட்ட நான் நாகம் புகுந்தால் என்ன? எனது பதில் உரைத்தாம் அந்தக் கருணையுள்ளது.

மனத்தை வசீப்படுத்துவது நான் மந்திரத்தின் நோக்கம். பாழுன என் மனம் குலிய ஒரு தந்திரம் பண்ணுவது, உனக்கு அருமையோ மன மது செங்கையானால் மந்திரம் செரிக்க வேண்டாம். இவற்றின் பொருளை நாம் உணரவேண்டும்.

உடலைப்பண்படுத்த உடற்கல்லி; அறிவைப்பண்படுத்த நூற்கல்லி. மனத்தைப்பண்படுத்த மந்திரம்.

மனம் என்னும் அந்தக் கரணம் நம் என்னங்களின் சீன்னலா கும். நீளவாட்டிலும் குறுக்குவாட்டிலும் இழையோடு இருக்கும் துணீ போல மனமானது நல்வைவும் தீயனவுமான என்னங்களின் சீன்னலா கும், இதனுலேயே என்னம் போல் வாழ்வு. மனம்போலவாழ்வு, என்றுர்கள்.

ஒவ்வொரு இழையாக உருவி எடுத்து விட்டால் எஞ்சியிருப்பது என்ன? உருவியின் துணீஎங்கே? என்னங்களை உருவிய சீன் மனம் எங்கே? மனதற்ற நிலை வந்து விடுகிறது.

நனவு நிலையில் உடல், உள்ளும் இரண்டும் புற உலகோடு தொடர்பு, கொண்டு இயங்குகின்றது. கனவு எனப்படும் அவத்தை மில் உடல் செயலற்றுக்கிடக்கின்றது. மனம், இந்த உடலையும் புறவைக்கையும் கற்பணி செய்து இயக்குகிறது. ஆஞ்சியில் எனப்படும் கழுப்பி அவத்தை மில் அகவலகும் இல்லை, புற உலகும் இல்லை. மனம் செயலற்றுக்கிடக்கின்றது. ஆனால் இது மனதற்ற நிலையல்ல. இந்த முன்று அவத்தை சீலும் ஒவ்வொரு நாளும் மாறி ஈறி வருகின்றோம்.

அடுத்தாகிய துரிய அவத்தையே மனதற்ற நிலையாகும். இதுவே இராப்பகலற்ற கிடமாகும்; இதுவே அறிவற்று அறியாலையும் மற்ற கிடமாகும்.

"சும்மா இரு என்றலுமே அர்மா பொருள் ஒன்றும் உணர்த்தில்லேன்" என அருணாகிரியாகும் "சும்மா இருக்கும் தூட்ட சுமத்தில்மாட்டி" என யோகசவாசியும் குறிப்பிடுவது தாம் உணர்த்த துரிய நிலையாகும்.

மனம் உலகியலை நோக்கி வீருப்பீகிய வஜீஸைப் பின்னிப் பாசாடனிக்குள்ளே வீழ்ந்து வருந்தாமல் கரைசேர்க்கும் கலகே மந்திரமாகும்.

உலகப்பற்றை ஒழித்தற்குப் பற்றற்றான் பற்றறப் பற்றவேண்டு சென்பார் வள்ளுவர் அதனைப்பற்றறுதற்குத் துணை செய்வது மந்திரமாகும்.

மந்திரம் எவ்வார்க்கும் பொதுவானாலும் பக்ஞவுழடையவர்க்கே அது ப்யன் தகுகீற்று, உடலில் கீத்த ஜதிக்கம் கூட்டயவனுக்குப் பாலும் கசக்கின்றது. அவன் கசப்பு மருந்துகளை உட்கொண்டு சீத்தமாற்ற வேண்டும். மின்னர் பால் கவைக்கும்,

ஒருவன் குான நாட்டும் கொள்ளும் போது இரண்டாம் முறை சிறக்கிறுள்ள என்பார். முதற்பிறப்பு எல்லா உயிர்க்கும் ஒக்கும். குனுவ் குான நாட்டும் கொள்ளும் அடுத்த சிறப்பு எவ்வார்க்கும் வாய்ப்பதில்லை. அந்தணரை இருபிறப்பாளர் என்னும் ஏரடு உண்டு பூஞாவ்சடங்கு இரண்டாவது சிறப்பையே குறிப்பதாகும் அகிலிருந்து அவன் குானப் பிறவி எடுக்கிறுன் இடக்கலை, சிங்ககலை, சுழுமுனை ஆகிய முன்று நாடு களும் ஒன்றாக வேண்டுமென்பதே முப்புரி நால் அணி வதன் நோக்கமாகும். இதனை;

"முன்றும் ஒன்றுக்கவேண்டும்" என்று யோகசவாசிகள் குறிப்பிடுகிறார்.

அந்தணன் ஆகும் உரிமை எவ்வார்க்கும் உண்டு. அதற்குரியது தீயைப் பெறவேண்டும். அதாவது இரண்டாவது சிறப்பெருக்க வேண்டும். நலம் புலால் உப்புபைப் போற்றும் புலைவாழ்க்கை நடத்துகின்றோம். அதனால் புலையன் ஆகிறோம்.

புலை வாழ்க்கையை விட்டு அந்தணனும் பூண் சிடாழுகும் அந்தணன் ஆகவேண்டும். இதனைச் செய்வதே மந்திரங்களாகும்.

இருங்பைக் காந்தம் இருப்பது போல பக்ஞவுழுள்ள ஆன்மாக்களை மந்திரங்கள் மலர்த்துகின்றன.

ஆதார கமலங்களின் தீட்டுகள் தீட்டுகளை என்றும் இன்ன இன்ன நிறுத்தவை என்றும் அவற்றை அலர்த்துத்துரிய மந்திரங்கள் இவை இவை என்றும் தம் அக்க காட்சியால் கண்டுவழிகாட்டிய ரூபீகரின் நாம் பெற்றுள்ளோம்.

பக்குவறுள்ள ஒருவன் மூலாதாரத்துத்துரிய மந்திரத்தை முறை படி தியானிக்க மூலாதாரத்தில் வெப்பம் தோன்றுவதை உணருவான். தியானம் என்பது உள்குதலாகும். யாரோருவர் உள்குவார் உள்ளது அன்னே அவ்வுருவாய் நீற்கின்ற வடிவதோன்றும் என்பது தேவாரம் ஒம் என்றும் நாதத்துவத்தை மயிலாகக் கண்டு காட்டினார்கள். அதன் ரீது நாதாந்தமாகிய முருகன் வீற்றிருக்கக் கண்டு காட்டினார்கள். அதனை இவ்வகை காணவில்லையே எனக்கு விருக்கவான் கொள்கிறோம். அருணசீர்நாதர்.

“ஆன தனிமந்தா ருபநிலை கொண்டது

ஆம் யமிலென்ப தறியேனே” என்பது திருப்புக்கு.

மந்திரங்கள் எவ்வாறே சிறப்புடையன. ஒம் என்பது ஓவாத சத்தத்து ஒலியாகும். ஓவாத சத்தத்து ஒலியே போற்றி உலகின் ஓவாத சத்த ஒலியாக இருப்பது ஒங்காரமாகும்.

காற்று ஒம் ஒம் என்று வீசுகிறது. கடலும் ஒம் ஒம் என்று கீரகிறது. வானமும் ஒம் ஒம் என்று முழுங்குகின்றது.

மந்திரங்களின் பொருள் உணர்ந்து சொல்வது லீக்க பயனுடையது. நெருப்பென்று தெரியாது தொட்டாலும் அது கட்டுவிடும். சினி என்று தெரியாது கவைத்தாலும் அது இனிக்கும். பொருள் தெரியா விடினும் உச்சரிக்கின்ற அளவுக்கு மந்திரம் பயன் தருவகாகும்.

உள்ளதால் உள்கும் நிலையில் ஒசையாகி நாலில் ஒலியாகி விளங்கும் மந்திரம், தனிமனிதயயர்வுக்கும் கூடுத்தொழும் கூட்டு முயற்சிக்கும் உரியதாகும். கலிநிஸ்கக் கலிகாவத்திருக்குரியது கூட்டுப் போர்த்துகளையாகும்.

“ஏக்கத் தொழுகீற்றுராயின் கலி ஒன்றும் இல்லை” ஏக்கத் தொழுதலே கூட்டுப் போர்த்துகளையாகும்; மந்திரங்களை முறைப்படி கற்றுக் கூடுத்தொழுதால் கலிநிஸ்கி வாழ்வு சீர்க்கும்.

கூட்டுப்போர்த்துகளை நாயன்மார், ஆழ்வார் காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் பல்லிப் பழுக்கமாயிருந்தது. வேற்றுமை உணர்வு மங்கிப் பக்கி மேலோங்கியிருந்து காலமது. தன்னால் இந்திலையை அழித்தது.

நல்ல அந்தணர் ஏரு, நல்ல குருசரு வீதிச்சியடைந்தது. "ஓரப் பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்" என்னும் வன்னுவத்தை மதித்துப் பிறப்பை ஒதுக்கி மனப்பக்குவத்தை வைத்து மக்களை மதிக்கத் தவறிவிட்டோம் இதனால் தகுதியானவர்களை எல்லாம் ஒதுக்கிவிட்டோம். கல்விக் கூடங்களும் கற்றவர்களும் இதற்கு விதிவிவக்காயில்லையே.

சேற்றில் தாமரை என்போம்; சிப்பியில் முத்து என்போம் எல்லாம் மேடையில் பேச்சாயிற்று.

The herd shall have his chosen ones from stocks and stones
என்பார் யேசுபெருமான் கல், துரும்பு போலும் சடநிலையில் திருப்பவர்களைக் கூட இறைவன் பெரியஞானிகளாக்கி. விடுவான் என்பது கருத்து. சிவந்திக்கு முத்தி. குருக்கத்திச் செழிக்கும் முத்தி அத்தகைய ஞானிகள் நம்மீடும் திருந்தார்கள்.

நம்மிடமுள்ள ஆற்றலை, அறிவை, செய்வத்தைத் தகுதி வாய்ந்த வர்க்கு வழங்க வேண்டும். அது ஒன்றி உடையை எனவத்து எமக்கும் தகுதி அற்றவராயினும் எம்மவர்க்கும் எனக்சேசிக்கக் கருதினேன். ஈர் ரில் நம்மேன்மை நம்மை விட்டே வழுவிப் போய்விட்டது. நம் பிற்காலம் சீரழிந்தது நம்மின்னைக் காண்கிறால் என்னைப்படாதவராயினர்.

Sinners are teachers in disquiet.

"*Sinners are teachers in disquiet*" என்பார் விவேகானந்தர்.

பானிகள் யிரைமுகமாக ஒரு பாடத்தை நால்குக்கற்றிக்கும் ஆசிரியர்களைக் கிணவுகிறார்கள் என்பது இதன் பொருளாகும்.

திருவாசக சுவாமிகள் ஈழத்துச் சித்தர் பரம்பரையில் சிவயோக சுவாமிகளால் உருவாக்கப்பெற்ற செம்மையாளராவர். சுவாமிகளின் நோக்காலும், உரையாலும், பரிசுத் தந்தாலும் உய்தியடைந்தவர்கள் பலர்.

சிவன்றியர்கும் சிவனே தான் என்பது சித்தாந்தம் சிவபெருமான் அருள் செய்வது குருவடிவிலேதான் என்பர், சுவாமிகளின் திருவுருவம் எல்லோருடைய இதயத்திலும் நீண்று நடம்புரிகின்றது, அவர் எல்லோரிடமும் நிறைந்துள்ளார்.

இவர் அவரே, அவர் சிவபெருமான

பண்டைத்தமிழில் பந்தி மரபு

க. சொக்கலிங்கம் M.A.
[சொக்கன்]

ஆதிகால மனிதன் தனது வாழ்வினை நடத்தப் பல போராட்டங்களையும் இன்னால்களையும் எதிர்நோக்கக் வேண்டிய நிலையிலேயே இருந்தனர். அறிவியல் நோக்கோ அதற்கான மதிநுப்பமோ அவனுள் நிறுப்பத் தெருப்பாக உள்ளார்ந்து கிடந்ததேயன்றி வெளிப்பட்டு விவசீக்காட் காலம் அது. விலங்குகள் போலவே தன் கைகளையும் கால்களாகப் பயன்படுத்தி வாழ்ந்த அவன் ஒருநாள் நிலிர்ந்து நின்றுவிட்டன்றை களின் பயன்பாட்டினை உணர்ந்ததே அவன் வரையில் பெரியதொரு சாதனைதான். குடும்பாடான கந்தகை விலங்குகளுக்கு எதிராகப் போகக் கருவிபோத் பயன்படுத்தி, அதனைப் பின் செம்பை செய்து சீர்மோகித்து கூற்றில் அம்பும் வில்லும் வேலும் கொண்டு கொலை நிகழ்த்தி, கொண்ட விலங்குகளைத் தொடக்கத்தில் பச்சையாய் உண்டு பின் நெருப்பில் வாட்டித் தன்னாக தெரிந்து கொண்டதற்கே நின்டகாலம் எடுத்திருக்கும். மரநிழலில் தங்கல், குடைவாசமாகிப் பின் சிறு குடில் அமைத்ததும், நிர்வாணியாய்த் தீர்ந்து பின் பச்சைலகளையும் மாவுரியையும், காலப் போக்கில் விலங்கின் தோல்களையும் உடையாகப் பயன்படுத்தியதும் மனித வரவாற்றின் நின்டதொடு பகுதியேயாகும். இந்நிலையில் தன்னையும் தான்வாழும் உலகையும், உயிரினங்களையும் படைத்து அளித்துத் துடைக்குமொரு எல்லையறை பற்றி சீந்திக்கவும் அதை வழிபடவும் அது பற்றி ஆராயவும் எவ்வளவுகாலம் சென்றிருக்கும் என்பதை நாம் ஊழிப்பது அரிதன்று.

தலைழுநும் கீத்தகைய ஆதி மனிதனுக் கால்நிறு படிப்படியாய் வளர்ந்தவன் என்பதையும் நாம் மறந்துவிடலாகாது. எனவே அவனது உண்ணத்தான் சமய மறுபும் அவனது தோற்றுத்தின் பல்வாயிரும் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே உருக்கொண்டிருக்கும் என்று கொள்வதும் ஏற்குடையதே. குழந்துவள் இயற்கையின் பேராற்றலையும் அதனைத் தன் வசமாக்க முடியாத இயலாமையையும் உணர்ந்து கொண்டு அதனைத் தெய்வமாக்கி, அதற்கு ஒர் உருக்கொடுத்து அதன் முன்பு ஆடியும் பாசு

யும் பலியீட்டும் பழீபாடு நீகழ்த்தி அதன் மூலம் தன் வாழ்வின் தேவை களையும் அண் பண்களின் அழிவையும் வேண்டினர் நிலையே சமயத்தின் தொடக்கநிலையாகும். இதுவே பக்திமாரியிற்கு வீத்தாகவும் அமைந்தது. இவ்வாறே தமிழ்லும் பக்திமரபு தோற்றியது என்னாகும். தீருமுருகாற்றுப் படையில், 'சிறுதினை மலோடு விளை மறி அபுத்து' எனத் தொடக்கும் அடியில் நூற்று 'முருகாற்றுப் படைத் தரு கெழு ஸினாகா' என்பது வரையுள்ள முப்பத்தேறு அடிகள் (218-244) தமிழரின் ஆசிகால வழிபாட்டு முறையையினை விரிவாகச் சீத்திரிப்பதீவிருந்து அக்காலத் துவரின் சமய நியமிக்கத்தையையும் பத்திரிகையையும் வழிபாட்டு முறையையையும் நாம் நன்கு அறியலாம். தீருமுருகாற்றுப்படை சங்ககாலத்திற்கும் சிற்பட்டது என்று கொள்ளப்பட்டனாம் அதில் பண்ணைத் தமிழர் தம் வழி பாட்டுமுறையையும் பக்திமரபும் னீளக்கமாகத் தரப்பட்டுள்ளமையை நாம் கூர்த்து நோக்கும் பொழுது நன்கு அறியலாம். வழிபடுபவனுக்கு வீதிகள் வகுத்துக் கட்டுப்படுத்தாததோரு சுதந்திரப் போக்கும் அக்காலத் தீல் நிலவியமைக்கு, வேண்டியாங்கு எழ்தினர் வழிபட

(த. மு. ஆ. ப. 248)

என்ற அடிசான்றாகும். நெற்பொரிதாலீ வழிபடல், மயிற்சீலி காணிக்கையாக்கல், வெறியாடல் என்பவற்றால் முருகன் கொற்கைவை முதலாந் தெய்வங்களை வழிபட்டு நங்கையர் நாம் விழுப்பும் மணவாளரை அடைய நோற்றலும் அவர்கள்தம் தாய்மார் தம் மகளிரினி விரகதாப நோயினைத் தெரிந்து கொள்ளாது அது காட்டில் வேவன் பீடித்தழையால் நிகழ்ந்து எடுக்க கொண்டு முருகவழிபாடு நீகழ்த்தலும், குறிகேட்டலும் ஆகிய வழிபாட்டு மரபுகள் அக்கால மக்களின் ஆசிதமான கடவுள் நால்கீர்க்கையை எடுத்துக்காட்டுவனவே. அகநானாறு, ஜங்குறுநாறு, நாற்களை முதலாம் தூல்களில் இத்தகைய அரிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. வேத ஆகம புராண மரபுகள் தமிழ் நாட்டில் வர்த்த கலக்காத ஒரு காலத்தில் நம்பிக்கை ஒன்றையே துணைக்கொண்டு, கள்ளங்கபடறியாத அக்காலத்துவர் தம் பயத்தோடு கூடிய பக்தியைச் செலுத்திய மையை இவைழுடாகவே நாம் தெரிந்து கொள்கின்றோம்.

புதீய புதீய குடியேற்றங்கள், குடியேற்றிய நிலங்களைப் பிறர் கைபடங்க காத்து அவற்றிலே தம் உரிமையை நிலைநாட்டல் இவ்வரி மையை நிலைநாட்டம் போராடல் என்பன நீகழ்ந்த ஒருகாலத்திலை 'வீரயுகம்' என இக்காலத்தவர் குறிப்பிலேவர். போருக்காத்தினைத் தனிமாது காக்கவும், மரணத்தைத் துச்சமாக மதிக்கவும், அந்த உணர்வை நிலைபெறுத்தப் 'புகழ்' என்ற கவர்ச்சியை ஏற்படுத்தவும் வேண்டிய தேவை வீரயுகத்திற்கு உண்டு. இவற்றை நிறைவு செய்ய உகந்த தெய்வ உருவாக்கும் வேண்டப்பட்டது. இந்த வீரனுக்கு நடைகள் நட்டு, பெருஞ் சோறு படைத்து அவன் வீரத்தைப்புகழ்ந்து பாடி அதன்மூலம் தமது விடையாளர்வை சீர்தானு தீருத்து காக்க தமிழர் அவளைத் தெய்வ

நிலைக்கு உயர்த்தினார். அதனாலே நின்றுவிடாது யோம், சீற்றம் வெற்றி ஆசிய கண்ணுக்குப் புவப்படாப் பண்புகளைப் பூரவகிக்கவும் முற்பட்ட அர். இந்த உருவகப் பயனாகக் கிடைத்த தாய், சேய் தெய்வங்களே கொற்றவை முருகன் என்ற கிருவரும் ஆவர். தீருமுருகாற்றுப்படையிலே, ‘இழையனி சீற்பசீற் பழுப்போட்டு குதலீ’ (259) என்ற அழியில் கொற்றவையின் பழுப்பையும் முருகன் அவருக்குக் குழவியாக் கண்ண யும் புலனுகின்றன. அடுத்து வாழ்ந்த நிலங்கள் ஒவ்வொன்றிலுக்கும் ஒவ்வொரு கடவுளரைக் கூடுதலாக முருகன் (குறிஞ்சி), கொற்றவை அல்லது கதிரவன் (பாலை), தீருமால் (முல்லை) அந்திரன் (மதும்), வருணன் (நெய்தல்) என்போரும் கொள்ளப்படுகின்றார். வருணன், கிந்திரன் ஆசிய வேதகாலத் தெய்வங்களின் இணைவோடு தமிழ்நாட்டுப் பக்திமாலை புதியதொரு பத்திரிபூ தோற்றங் கொள்வதையும் நாம் உணரலாம். வேதவழிபாடு (வேள்வி), ஆகமவழிபாடு (கோயில்), என்பவற்றிலிருந்து புராணக்கதை மரபுகளும் (சடவளர் தம் அடியமர்களுக்காக நிகழ்த்த யுருளிய அற்புதச் செயல்கள், அருள்பாவிப்புக்கள், அவர்களை தீருக் கோல மாட்டி, அவர்களை இடையருது வழிபடுமோர் அடையும் இந்மை, மறுமை, அங்கைப் (மோட்சம்) பயன்கள் ஏழேஷுகத்தில் நுழைந்து தமிழரது பக்திமாரபுக்குப் புத்தெழுச்சியையும் புதிய வடிவையும் வழங்குத் தொடங் குகின்றன. தெய்வம் என்பதோர் சிற்கை முன்னரிலும் தெளிவுபெற்ற காலம் இது எனலாம். (இக்காலம் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் சங்ககாலம் எனக் கொள்ளப்படும். சங்ககாலம் சி.தி. 100-300)

பழைய வழிபாட்டு முறைகளையும் அவற்றின் வெளிப்பாட்டங் சங்களையும் கைவிடாத அதேசமயத்தில் புதியனவற்றையும் உள்ளதிற்குத் தாரவேற்ற தமிழர் முருகனைச் சுப்போமணியனுயும் கொற்றவையைத் தூர்க்கையாகவும் ஏற்றுக்கொள்ளலாயினார். முருகனையும் வீரத்தை வேண்டியினரேர் அவனது அற்புத அவதாரத்தையும் தேவர்க்காக அவன் தூரமுக்கறுத்த அருளி செயலையும், அவன் வள்ளி, தெய்வானையைத் தீருமனம் செய்தருளியனமையையும் வாழுறி மனமுறி உருசிறின்று வாழ்த் தினார். சிவனுள்ள முக்கள்னுணுட்டமையையும், கங்கை மதி தூஷியமையையும், துலம் ஏந்தியமையையும், இராவணனைக் கைலையின் கீழ் அழுந்து மாறு இன்திருத்தாட் பெருவிரலால் அழுத்தியமையையும் வீதந்து நினைந்து போற்றினார். தீருமால் பெருமலையின் அரக்கர் ஒளித்து வைத்த தூரியனை வீடுவித்து உலகிற்கி ஒளிதந்தமையையும், அவாது அவதார மகிழகளையும் ஏந்தினார். இவ்வாறு புராணமாறபட்ட பக்திமாரபும் தனது வித்தீ விருத்து அளைகொண் வளரலாயிற்று.

எனினும் மரணத்தின் சின் உள்ளவாற்புபற்றிப் பெரிதும் அலட்டுக் கொள்ளாது உலகியல் வாழ்வுக்கான நலங்களைக் கோரும் வேண்டு

தல்கள்தாம் கூடிய அளவு சுங்க நூக்களில் காணப்படுகின்றன. இருந்த போதிலும்

சேரா அறத்துச் சீரி வோரும்
அழிவப் படிவத்து அயரி யோரும்
மறுதீரப்பு "இல்லைனும் மடவோரும் சேரா
(பரிபாடல் -5, 75-76) என்றும்
நின்னிழும் அன்னோர் அல்லது இன்னோர்

சேர்வார் ஆதலின் யாவும் தீரப்பவை
போருஞும் பொன்னும் போகமும் அல்ல நின்பால்
அருஞும் அன்பும் அறஞும் முன்றும்
உருளினாரக் கடம்பீன் ஒலிதா ரோயே (பரிபாடல் 5,77-81)

என்றும் வரும் அடிகள் இவொழும்யினின்றும் நிஸ்கிப் பரவாழ்வே நிலை
பேற்றினக் கொண்டு அதனைத் தடவல்ல முருகனை அருள்வேண்டியும்
அவன்மீது தாம் அன்பு செலுத்த வேண்டியும் அறம்வேண்டியும் பாடு
கின்ற புதிய பக்தியரவும் கால் கொள்ளத் தவறங்கில்லை. தீருமுருகாறுப்
படையில்

‘நின்னடி உள்ளி வந்தனன் நின்னெனுடே
புரையுநர் இல்லாப் புலக்கும் போய் என’ (தி.ஏ.ஆ.ப.279-280)
வேண்டும் இடமும் இப்புதுமையை எதிரொலிப்படுத்தோம்.

‘தழித் பக்திக்குரிய மொழி’ என்று தனிநாயக அடிகள் பாராட்டி
யாங்குக் கிறந்ததொரு பக்தியரபு நாயன்மார், ஆழ்வார், மீனவந்த
பக்திப் பாவாணர்களால் உருவாக்கப்படப் பண்டைத் தழிலில் தோன்றிய
பக்திபரவுயழி சமயத்து என்ற உண்மை மிகச் சீரிய அளவில் இக்
கட்டுரையில் விளக்கப்பட்டது. இது மேலும் விரிவார் ஆராயப்பட
வேண்டிய ஒன்றாகும்.

~~~~~

தீருவாசகத்தின் புறக்கருத்துக்களே தேஞக இனிக்கும்
பொழுது அவற்றுக்கு தீருவாசகம் கவாலிகள் கூறும் அகக்
கருத்துக்கள் நிச்சயம் தேனிலும் தேஞக இனிக்கும்.

திருமுறைகள் காட்டும் வாழ்க்கை நேற்கள்

வெ. யுகாலசிங்கம் B. A (Hons)
Dip.-in-Edu-

மெய்யீயர்துறை பகுதிநேர விரிவுரையாளர்

“வையத்துள் வாழ்வாஸ்கு வாழ்வவன் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்.” என்ற வளர்நுவப் பெருந்தகையின் வாக்குச்சான்றுக் அமைவன் திருமுறைகளாகும். பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை. அருள் இல்லார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை என்ற கூற்றுக்கு உண்மையீனாக்கமாக அமைவன் தெய்வத்திருமுறைகளாகும். அவ்வுலகம் என்பது ஆண்டீக உலககையே குறிக்கும் அவ ஆண்டீக உலகம் அது. ஆண்டீக வழிநீர்நூறு ஆண்டீக வாழ்வி ஜெ அமைப்போருக்கு அது புரியும். இதனைச் சாதாரண மனத்தும் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதே, திருமுறைகளின் தோக்கக்ஸ்களில் ஒன்று. திருமுறைகள் எவை, பொல்லாப் பின்னோயாரது திருவருணிப் பெற்ற அருளாளராசிய நம்பியாண்டார் நம்பியவர்கள் திருமுறை களோப் பதினென்று என்று தொகுத்தகுள்ளூர் சேக்கிழார் கவாழிகளின் பெரிய புராணத்தையும் சேர்த்து சின் பன்னிரண்டு எண் சேழுமன்னன் குவோக்குவக்கன் அறிவித்தான். வைவசாத்திரத்தில் மந்திரவகள் பதினென்று. அதனால் திருமுறைகளும் பதினென்றே எண் வாதீவெறுமின்டு, அம்மரபை தீரினால் மன்னன். நாமும் இந்நாட்டு மன்னரே அதனால் இறை அன்போடு வாழ்க்கை நெறியுணர்த்தும் எல்லா ஆக்கங்களும் திருமுறைகளே எண் ஏன் கொள்ளக்கூடாது. திருமுறைகளிலூம் கூட எட்டாரந்திருமுறையாகிய திருவாசகமே எல்லோராலும் பேசப்படும் உயர்பாக்கியத்தைப் பெறுகின்றது. உண்மையீல் திருமுறைகளில் எது சிறந்தது, மேலானது என்ற ஆயவுக்கே இடில்லைதான், இங்கு சேக்கிழார் பெருமானுக்கு சின் தோன்றிய பக்கதி இலக்கியங்களையும் தெய்வத்திருமுறைகள் தாம் என்று போற்றுவதில் குறையேதுமில்லை. இவை இறைவணைப்பற்றிய பிரபந்தங்களை கவும், தனிப்பாடுகளைக்கவும் அமைவதால் அவ் வாறு கொள்ளுதல் பொருந்தாது என ஆழ்ந்த அறிவோடு மறுக்கலாம். கச்சியப்பசிவாக

சாரியார், அருணகிரி நூதர், ஓயுமாணவர் குமாருபார், அடிராஸிப்பட்டர் போன்றவர்களும் கருவிலே திருவாய்க்கப் பெற்றவர்கள் தாம். கந்திமுராணம், கந்தாலங்காரம், சக்வாகலாவல்லியாலை, அடிராஸியந்தாதி, பரஸ்பரக்கண்ணி போன்றனவும் இறையருள் பற்றியும் அதனுடோகத் தொய்வாழ்க்கை நெறிகளையுமே போதிக்கின்றன. அதனுற்றான் சிறியோன் அளித்ததையும் திருமுறைகள் என்றே தொகுக்கின்றேன். இத் திருமுறைகள் யாவுமே கற்கை நெறிகள் தாம். அவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதே திருவாசக வாயிலிகள் போன்ற ஆண்டீக வாரி கள் துவிகுப்பமுறைகளும். அவ்விருப்பம் இறையுமின்று. நம்பிற்பலர் வைற்றின் உண்மைப் பொருளை உணராது. சாதாரண மக்களிடமிருந்து பிரித்துத் தந்தக் கோபுரங்களில் வைத்து அழகு பார்க்கின்றார். சமயமும் வாழ்வும் ஒன்றிரண்க கண்ட எழுது வாழ்முறையில் இன்றுகானும் இடைவெளிக்கு இதுவும் ஒரு காரணமே.

திருமுறைகள், வையத்தில் எவ்வழி வாழ்பவருக்கும் அவரவர் வழிநின்று நிறைவெய்தும் மார்க்கத்தையே போதிக்கின்றன. மாளிடத் தீற்கு வெண்டிய மாண்புமுழு ஒழுக்கத்தைக் கல்வியாகப் போதிக்கின்றன. காவலேறுபூரு என ஒதுக்கியிட முடியாத கருத்துக்களாகவும், தேவைக்கு ஏற்ப தெளிவுத்துக்கும் விளக்கங்களாகவும் அவை அமைவதே, அவை அருள்வாக்குகள் என்பதற்கு ஆதாரமாகும் “காவலேதேவர்த்தமானங்களுக்கு ஏற்ப மாறிவரும் தீவில்லை ஒவ்வொரு அவகுகளையும் தீர்க்கத்தீர்களை மாக்கப்பிரிந்து கொண்ட தீர்த்துவங்களாக எமது திருமுறைகள் அமைகின்றன. எனத்தீர்த்துவங்களை அவ்வெள்ளியிராத கிருஷ்ணன் குறிப்பிட்டார்கள். மற்றிரு தீர்த்துவமேநே மகாதேவன் அவர்கள், “எதெற்குக்கு எட்டாட பல தீர்க்கமான, மூட்பயான தீர்த்தளைகளைப் பார்க்கும் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் இலக்கியங்களாக, வாழ்க்கை ஒவ்வியங்களாகத் திருமுறைகள் வரைந்து காட்டுகின்றன” என்றார். ஏங்கள் வாழ்க்கையைக் கற்றுத் திருவளை என்றால் அவை எம்மால் போற்றுதற்கும் உரியனவே என்ற டாஸ்ஸ்ட்டாயின் குடுத்தும் நிதிவை கூறுத்தக்கது. திருமுறைகள் நிதியான ஒரு வாழ்க்கை முறையை ஒவ்வொரு மனிதனும் கூடப்பிடிப்பதற்கான வழிகளை அழுகுதலீல் கூறுகின்றன. இந்திய வேதங்களும் ஜகங்களும் திருமுறைக்குள் சம்பவங்களாகவும் பாத்திரங்களாகவும் உலாவுகின்றன என்றாலே வீணோகி சுத்தானந்தபாரதி எவ்வளவு உண்மையான வாக்கு, அதனுவ்தான் அந்த வீழ்மியங்களின் பிரதீபலிபுக்களாக எழுத்தையே பல அவதார புருஷர்கள் தோண்றிய வண்ணங்கள் உள்ளனர். சாதாரண மனிதன் பட்டிடத்திட்டப் பெற்ற வைரம்போல் மினிரவதற்கு உரைக்கவாக அமைவன திருமுறையைக் கற்றதால் அதன் மீது காதல் கொண்டதால் ஒரு திருவாசக வாயிலிகள் கிடைக்குமுடிந்தது. துவயோக சுவாமி வீவே நானந்தர் சேற்குவக ஶக்களைப்பார்த்துச் சகோதரர்களே, சகோதரிகளே

என் வித்துதற்கும் உலகம், முழுகேட்ட நாம் போல் அவர் வாக்கில் கட்டுஷ்டதற்கும் ஆதாரம் இத்தீரு முறை கரும் அவைகாட்டியதெல்லை கருமே. “உலகெலாம் உணர்ந்தோற்களியவன்” என்ற ஞானம் சேக் கிழாரிடமா உதிர்த்தது. ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் என்று திருமூலர் கூற, “தென்னுடைய சிவனே போற்றி என்னுட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி என்றுரே மாணிக்கவாசகர். எவ்வளவு பெரியவாக்கு, “உலகம் உவப்பு” என்ற, நக்கிரங்குக்கு முன்பே, சுங்கத்தழிழ்ச் சான்தேருங் கூறியதும் இதுவன்றே. “யாதும் முரே யாவரும் கேள்வி,” இந்த அருங் பெரும் உண்மை மாணிடத்திற்குத் திருமூறை காட்டும் பெருநெறியன்றே. அகநுற்றான், வேத நெறி தழுமத்தோபக் அதன்லின் ஸிதி, சைவத்துறை விளங்க என்றார் சேக்கிழார். நூய நெறிகள் தேவார திருவாசகங் களின் வழியாக மக்கள் அனைவரையும் தழுவி, அவர்கள் வாழ்வினை வளம்படுத்த திருமூறைகள் எப்படியெல்லாம் உதவுகின்றன.

இறைவனை, இறைவானுன் சிவனை “வேதங்கள் ஜயா என ஓங்கி ஆழ்ந்தகள்ற நுண்ணியனே,” என்றுரே மாணிக்கவாசகர், அந்த அருங் பெரும் தத்துவத்தை எத்தனை வடிவத்தில் நாம் காண்கின்றோம். தாயாகத், தந்தையாக, உற்ற தோழனுக, வேந்தகை, அடிமையாக, தோழியாக திருமூறைகள் காட்டும் காட்சிகள் ஏத்தனை. ஆசாரக்கோவை கூற்றும்

“வைகறை யாமும் துயில் ஒழிந்து தான் செய்யும்
நல்லறமும் ஒண் பொருளும் சீந்தித்து வாய்வதின்
ஒந்தையும் தாயும் தொழுது ஏழுக என்பதே.

முந்தை யோர் கண்டமுறை” இதை எவ்வளவு அழகாகத் திருமூறைகளில் சித்தரிக்கப்படுகின்றன. தன்பத்திற்கு காரணம் அறியாமை, இன்பத்திற்குக் காரணம் அறிவு. அறிவு வளர வளர இன்பம் வளரும். அதற்குப்பதிலாக அறியாமை வளர வளர என்ன நடக்கும்? துன்பம் பெருகும். அதனேடு மீறப்புள் தொடரும். இதை ஜந்தாம் திருமூறை எவ்வளவு அழகாகக் காட்டுகின்றது.

பெருகலாந்தவம் போதமை தீரவாம்
திருக லாகீய சிந்தை திருந்தவாம்
பருக லாப்பர மாயதோர் ஆனந்தம்
மருகலானாடி வாழ்த்தி வணங்கவே.

திருமூறைகள் காட்டும் வாழ்க்கை நெறியை ஒவ்வொன்றுக்குச் சித்தரிப்பது என்பது சமுத்திர்த்தை கிளிஞ்சல் கிகாண்டு அன்னி இறைக்க முயன்ற கடையன்றே. இதுவும் ஓர் அறியாமையே, அதனுடையே பொதுவாகக் கூற முயன்றேன். மதம்-தத்துவம்-மனிதவாழ்க்கை என்று முன்றும் ஒன்றே என்ற பெருண்மைக் கூடாக அறங்க பொருள், இன்பம்.

வீடு என்ற நடைமுறை உண்மைக்கு உரையாக அமையும் திருமுறைகளை இறைவனின் பெருமைகளைக் கூறும் நூல்கள் என முற்றுப்புள்ளி வைக்கலாமா, சில பெரியோர்கள் அவ்வாறே பொருளை முற்றுப் பெறவைப் பர். பன்னிரண்டாவது திருமுறை சேக்கிழார்பாடிய பெரியபூராணம். அது தொண்டர்தம் பெருமை கூறும் திருத்தொண்டப்பூராணம். அதற்கு முன் சுந்தரமுர்த்திச்வார்திகள் திருத்தொண்டர் தொகைபாடினார். அவருக்குப் பின் நாற்சியாண்டார் நாம்பி திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி பாடினார். இவையாவும் சேக்கிழாரின் கரங்களில் திருமுறையாகிற்று. என முடித்தால் பெரியபூராணத்திற்கு உரை கூறியது ஆகுமோ. இதற்காக வாசிரண்டாம் குலோத்துங்க சோழமன்னை சேக்கிழார் சுவார்திகளையும் பெரியபூராணத்தையும் யாளைமேல் ஏற்றித்தானும் ஏறி பெருமானுக்கு கவரி வீசினான். பன்னிரண்டாம் திருமுறை என அறிவித்துச் செப்பேடு செய்துவைத்தான். அவ்ல. அவ்ல. மக்கள் வையத்தில் வாத்வாக்குவாழ சிறப்பின்பயன் உணர்ந்து சிறவா நிலைக்கான வாழ்முறையை அமைத்துக் கொள்ளக் கற்றவரும், கல்வாதவரும் எனிதீர் புரிந்து கொள்ளப்படவுண்மை நெறிகளை பூராணம் புகட்டுகின்றது என்பதற்காக அன்றோ.

இவ்வண்மையை இத்துறையில் கைவர்த கற்கிருஷ்ண் கானு திருப்பது ஏனோ, திருமுறைகள் கூறும் வாழ்க்கைநெறிகளை இனிய தசீலில், எனிய வடிவில் எல்லா மக்களிடமும் சென்றடையும் வண்ணம் ஆக்கித்தர வேண்டும். பாடசாலைகளில் சமயபாடம் என்பது ஐந்து கூறுதலாக கொள்கின்பாடு பாடமாக்குவதும், ஓரீரண்டு அடியார்களுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சிறு குறிப்புக்களாய் வளரவதுயாக அமையக்கூடாது. திருவாசகத்திற்கு உருகாதோர் யாருண்டு என்றே எல்லோரும் கேட்கின்றோய். யாரும் உருகவில்லை. உருகவும் வைக்கவில்லை. ஒருவர் எம்மத்தீவில் உருகனார் அதனால் வருவாசக சுவார்திகள் என்ற நாமம் பெற்றார். சும் எல்லோராயும் ஒன்று கூடவும் வைத்தார். இவ்வாறு எமது திருமுறைகள் கூறும் உண்மைகளை வெளிச்சுத்திற்கு அறிஞர், பொதுமக்கள் கொள்ளுவரவேண்டும். இன்றத்திலேற்றுமின்று அதன் உண்மை பெருமைகளை உணரவைக்க வேண்டும். அன்பு, பாசம், தீயாகம், கருணை, யீட்டுக்கொடுத்தல், சமத்துவம், சகோதாத்துவம், சகிப்புத்தன்மை, அகிம்சை, பணிவு, துணிவு, நேர்தை, சத்தியம் போன்ற எண்ணக்கருக்கள் பற்றி எமது திருமுறைகள் கூறும் கருத்துக்களை எனிய வடிவங்களாகக் கீழ்க்கண்ட காட்டுக்கொடுக்க வேண்டும், திருமுறைகளுக்கூடாக நூம் அறிந்து கொள்ள வேண்டியவற்றை ஆராய்ந்து தெளிதல் வேண்டும். கி. டி. 6-ம் நூற்றுண்டு தூதாட்க்கம் 8 ம் நூற்றுண்டு வரை தமிழ் மன்னில் சுற்பட்ட அரசியல், சமூகப், பொருளாதார மாற்றங்களையும் கலைக்காரர்களியல் மெய்யத்தியார்கள் எவ்வாறு ஏதிர்கொண்டனர், எதிர்த்தனர், வரவேற்றனர் என்ற வரலாற்றுத் தகவல்களைக் கூட்டி திருமுறை

முகரைகளுக்கூடாக அறிந்து கொள்ளலாம். அதியல், பொருளாதாரக் கவாச்சார மாற்றங்களுக்கு மத்தியிலும், பக்தி தீயக்கங்களை உருவாக கவும், அழுகு ஒழிழில் அரும்பெரும் உண்மைகளை தீவுக்கணக்கூட்டுமாக, எப்படித்தா முடிந்தது. இலக்கிய வடிவங்களைத் தெரிந்தெடுக்க முடிந்தது. கலைகளை வழுப்படுத்த முடிந்தது. அத்தகைய மனவெழுர்ச்சி முதிர்ச்சியை வீவேகத்தை எவ்வாறு பெற்றார்கள் என்பதை, உள்ளியல் ரீதியாக சமூகவியல் ரீதியாக ஆராய்ந்தறிய வேண்டிய களமாகத் திருமுறை கள் தீகழ்வதை அறிஞர் பெருமக்கள் வெளிச்செல்லுக்கு கொண்டு வர வேண்டும்.

இன்று ஒரு உண்மையை இளந்தலைமுறையினா அனுபவரித்தியாகக் கண்டு கொள்வர். தொழில்நுட்ப அறிவும், வீஞ்ஞான வளர்ச்சியும், பொருளாதார மேம்பாடும், நவ நாகரிகங்களும், மனிதனோயங்களைக் கருத்தாலில்லை. ஆனால் ரீதியான சமூகப்பண்பாட்டை வளர்க்கவில்லை. தாராள மனப்பாக்கு, விட்டுக்கொடுத்தல், பொறுமை, சுகோதாரத்துவ உணர்வு போன்ற சமூக அமைதிக்கு வேண்டிய பண்புகளை விருத்தி செய்யவில்லை. மாருக அவற்றை உதாசினம் செய்துள்ளன. அர்த்தமர்றுவை என்ற பாங்கையே தீளைருர் மத்தியில் உருவாக்கி உள்ளன. இதுவே சமூக அமைதியின்மைக்கும், சமூக அழிவுக்கும் காரணமாக அமைந்தன என்ற சரதாரன உண்மையை இளைஞர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மாருகத் திருமுறைகளின் குழுது அதை தீய அதற்கு வேண்டிய பண்புக்கூறுகளை தனிமனிதர்களிடையே வளர்ந்துள்ளன. வளர்க்க உதவி வருகின்றன. புரட்சிசர வீஞ்ஞான ரீதியான தீசுதாந்தங்கள் சாதிக்க முடியாதவற்றை மதங்கள் சாதித்து வருவதை நாம் நடந்தில் இன்று அவதானிக்க வேண்டும். ஒழுக்கக் கல்வியைப் போதிக் கக்கூடிய, வாய்ப்பு இன்று மதங்களையே சார்ந்துள்ளன. அத்தகைய ஒழுக்கக் கல்வியையே திருமுறைகள் அழகாகப் போதிக்கின்றன.

“அன்பெறும் ஆறு”

செல்வி சிவஞானம்-சிவகலா B.A.

இந்த அன்பு என்பது உயிர்களின் வாழ்க்கையில் உயிரோட்டமாக உள்ளது. கடவுள் பக்ததுருக்கிடையே அன்பு; கணவன் யளையிக்கிடையே அன்பு; பெற்றேர் சீன்னைகளுக்கிடையே அன்பு; சகோதரர்களுக்கிடையே அன்பு; குரு சீஷ்யனுக்கிடையே அன்பு; வீலவங்குகள் தங்களது சக விலங்குகளுக்கிடையே அன்பு; இவ்வாறு எந்த உயிரினங்களையும் நோக்கும்கால் அன்பு அவர்களுக்கிடையே இன்றியமையாததொன்றுத் தன்மை என்றது. எந்தவிடாரு மதாம் அடிப்படையில் அன்பையே வற்புறுத்துகின்றது. அன்பே உயிரின் நிலை அன்புடையார் என்பும் உரியர் ஒரர்க்கு எனும் அளவுக்கு அன்பு ஜிவனின் ஊற்றுக் கல்வா உயிரினங்களையும் இயக்கி வாழுவைக்கின்றது. இவ்வாறுன ஆறு அன்பாக பெருக்கெடுக்கும் போது பேதங்கள் யாவும் கடற்று எல்லா உயிரினங்களுக்கும் ஸிருந்த பல்லை அளிக்கிறது, ஒடும் பாதையில் மட்டுமல்ல அயலிலுள்ள யாறு, செடி, கொடிகள், உயரிகள் அனைத்திற்கும் தன்னை வழங்குகின்றது. ஆற்றில் தீதக்கும் வள்ளுமானது ஆற்றின் பாதையிலேயே போகவேண்டும். ஆற்றின் பாதைக்கெதிராக அவ்வள்ளுமானது போக இயலாது. அப்படியே போகாலும் சுற்றில் ஆற்றின் பாதைக்கே தீரும்பி விடும். இவ்வாறு தீரும்பி விடும் சுத்தி ஆற்றிற்குள்ளது. இந்த ஆணே அன்பாகும் போது எல்லா ஜிவாசிகளையும் தணது இயல்பான ஒட்டத்திற்குள் கொண்டு வரும் கூதி அன்பெறும் ஆற்றுக்கு உண்டு. இவ்வாறுன அன்புக்கு கரையில்லை. இதுவே அன்றீன இயல்பு.

“அன்பெறும் ஆறு கரையது புரன்” ... (போற்றித்திருவகவல்) அன்பு என்று சொல்லப்படும் ஆறு கரையின்றி நல்லவர், கெட்டவர் என நோக்காது நாலா திசைகளிலும் பரந்து பெருக்கெடுத்து ஒடுகின்றது.

அது மட்டுமன்றி எலும்பை ஏற்றுத் துருக வைக்கின்றது. “கலந்த அன்பாகிக் கீற்றுள் உருகும்”... (சிவபுராணம்)

இங்கு அன்றீன உள்ளம் உருகுகின்றது. “இடையறு அன்றீன பசு மட்டத்து ஆண் அறைத்தால் போல ... (போற்றித்திருவகவல்) “அன்பாற் சிறுவிப்பன கலங்க பேரின்பத்து உங்கும்” ... (தீருந்தசாங்கம்

அன்னினுலே திறவிப்பதை விவகை பேரின்பால் ஒர்குகின்றது என்பது மணி வாசகம். “அன்றீனால் அடியேன் ஆவியோடு ஆக்கை ஆண்டுமாய்க் கதிந்துருக” (கோயில் திருப்பதிகம்) அன்னினுலே உயிருடன் உடலும் மதிழ்ச்சியால் கசிந்துருகுகின்றது. இவ்வாறுன அன்பு உயிரையும் உடலையும் மட்டுமல்ல என்பையும் நெந்து உருகச் செய்கின்றது. (இப்பாவத்தை உத்திப்பத என்று வட்டமொழியில் சொல்லார்கள்) இத்தகைய அன்லிர்காக மனம் ஏவுகுகின்றது. இந்த ஏக்கம் தீரா அன்பு ஆருகப் பெருகுகிறது. ‘என்பு நெந்து உருகி நெக்கு நெக்கு ஏவ்கி அன்பு எனும் தூறு கரையது புரன்’... (போற்றித்திருவகவல்)

“நன்புவன் ஒன்றி”.. (போற்றித்திருவகவல்) புலன்கள் இயற்கையாக வெளிகித்தத்திலேயே ஈடுபடும். அன்பெனும் ஆறு கரையின்றிப் புரங்கள் போது புலன்கள் நன்புவனுகின்றன. புலன்கள் தன்புவன்களான இன் அவைகள் ஒன்றி இன்பத்தைத் தா வல்லவையாகின்றன.

இவ்வாறு ஒன்றும் புலன்கள் ‘நாத’ என்று அரற்று செய்கின்றது ‘நாதா’ ‘நாதன்’ என்று அரற்றுது ‘நாத’ என்று அரற்றுகின்றது. அரற்றுப்பவன் எப்போதும் தன் வார்த்தைகளை கம்புர்ணமாகச் சொல்வதீல்லை. இங்கும் அப்படியே. ‘நாத’ என்று சொல்லும் போது மனைவி கணவனை இப்பவரே அழைப்பார். எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவற்கு கணவனை அவன் நினைக்கிறான். ‘என் னுடைய நாயகன் ஆகிய கான... (திருப்படையாட்சி) அரும் பொருளே நாதனே! உணவுப்பிரிவுங் (செத்திலாப்பத்து) அரும் பொருளாக இருப்பதால் பக்தன் நாதா என்று அழைக்கின்றன. மனைவி கணவனை விட்டுப்பிரிவதீல்லை. கணவன் மனைவியரிடையே அன்பு அத்தகையது. ‘சடர்விடு சோதி கரதவன் ஆஹி’... (கீர்த்தித்திரு அகவல்) இறைவணைக் காதலனுட நினைக்கும் மனம் ‘நாத’ ‘நாத’ என்று அழுது அரற்றி’... (கீர்த்தித்திருஅகவல்) நல்ல புலன்களை ஒற்றுவதையால் காதலியாகி அன்றென் மிகுதியால் ‘நாத’ என்று அரற்றுகின்றது. நன்புவன் ஒன்றி நாத என்று அரற்றி’... (போற்றித்திருவகவல்)

உரோமம் திலிர்கின்றது. அன்பு எனும் ஆறு கரைபுரண்டு ஒடுக் போது வார்த்தைகளும் தெளிவாக வராது. (வட்டமொழியில் ஸ்வரபேதம் என்று சொல்வார்கள்) அன்பு மேலிட்டால் எதைச் சொல்வது, எப்படிச் சொல்வது என்று அறியாது உரை தமோறுகிறது. “உரை உண்ணர் வ இறந்து தின்று”.. (கோயில் திருப்பதிகம்) வார்த்தை ‘உணர்வ இறந்த நிலையில் தமோறுகிறது. உரை தமோறுவது மட்டுமல்ல உரோமமுங் தீவிரக்கின்றது. (வட்டமொழியில் இதனை ரோமாஞ்சனம் என்பார்கள்) ‘உரை தமோறி உரோமம் திலிர்ப்ப’.. (போற்றித்திருவகவல்)

இங்மெய்ப்பாடுகளால் காயலர் மொட்டிக்கின்றது. கைகள் மலர் மொட்டுப் போல் குவிதல் மூலம் வணக்குகின்றது. ‘கரங்குவீவார் உள்

மகிழும்'... (சிவபுராணம்) இஸ்கு கரும் குலீப்பவர் உள்ளம் மகிழுமின்றது 'சிரங்குலியார் ஒங்கி லீக்குஞ்'.. (சிவபுராணம்) சீரத்தின் மேல் யைகுறிப் பவனர் ஆன்சீகப் பாதையில் ஒங்கக் கெம்கின்றது. 'நடமலர் மொட்டுத்து இருதயம் மலர்'... (போற்றித்திருவகவல்) இஸ்கு கரும் கூப்புவரது இருதயம் மலர்கின்றது. அன்றீன் லிகுதியால் மலர்கின்றது.

'கண்களி கூர ருண்டுளி அருந்பு'... (போற்றித்திருவகவல்) கண் என் களிப்பினுலே ஆனந்தமயமாக தோற்றுமளிக்கும். ஆனந்த மயத்தீ ஞலே கண்களில் நிரத்துளி அருந்பும். இதுவும் மெய்ப்பாகேகுள்ள ஒன்றாகும். 'சித்தும் களி கூர நீர் ஒரு கால் ஒவா நெடும் தாரை கண் பனீப்பு'.. (தீரு வெங்பாவை) சித்தத்தில் களி கூர இடைவிடாது கண் பனீக்கின்றது. இதில் கூறப்படும் கண்ணிர் சாதாரணமாக பெருகும் கண்ணிர்ஸ்ல பக்கி மேலிரும் போது கடைக்கண் வழியாக சிறு துளி நீராகுஞ்சுவராகும். அவ் வாருனி நிர் கண்களில் கூரும் போது, ஆனந்தக் களிப்பால் ஏற்படும் ஆனந்த கண்ணிராகும். 'கடைஞ் தலையுத்து கண்ணிர் தலும்பி'.. (தீருச்சதகம்; மெய்யுணர்தல்) எனகிலூர் ஸனீவராசகர்.

குத்தகைய மெய்ப்பாகேகுளுடன் கூடிய அங்கு மேலான அன்பாக குறைவுபடாத அன்பாக தீணமும் வளர்க்க செய்பவர்க்கு இறைவன் அன்னையாகி பக்கதனிப் பின்னையாகக்கொண்டு சகலவற்றையும் அருங்கிறார். மஹாபாவங்களுள் உள்ள வலிதாம், சாபல்யம் எனும் இரு பாவங்களுக்கு தாயிற்கும், கேமிற்குமிடையிலுள்ள அன்பைக் கு றி ப்பதாகும். சிறு குழந்தையானது உலகமே தெரியாது இருக்கும் போது தனது பாலூட்டும் தாயையே சார்த்து நீற்கும். அவ்வாறு குழந்தை தாயைக் கார்த்து இருப்பதே வலிதமாகும். சிறு தொலைவில் கானும் அன்னையை விரைவில் அடைய வேண்டும் என்று பதைப்படுப்பது குழந்தையின் இயல் பாகும். இதுவே சாபல்யமாகும். இவையே குழந்தைக்கும் தாயிற்கு சிடையில் ஏற்படும் உணர்வின் உச்சநிலையாகும். இவ்வாறு உணர்வின் உயர்வான நிலையிலிருந்தே மாணிக்கவாசக கவாசிகள் தீருவாச, கத்தில் பல இடங்களில் தனது அன்பை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

'பானினீந் தூட்டேர் தாயினுஞ் சாலப் பரிந்து நி'.. (பிடித்தபத்து)

அழுந்தைக்கு எப்போது பசிக்கும் என்று நினைத்து சுதந்திர பாலூட்டும் தன்னை தாயிடம் தான் காணப்படும். மணிவராசகர் தனக்கு அவ்வாறு இறைவன் நினைந்துதாட்டுவதாக இறைவனது தாயன்பை போற்றிக் கூறுகின்றார். குழந்தை எவ்வளவு கிழோனுக இருந்தாலும் தாயின் அன்பு என்றென்றும் மாறுவது. அவ்வாறு மாறு இயல்லே. தாயின் அங்கு அடையாளமாகும். இதனை 'நாயின் கடையாய்க் கிடர்த் தழுயேற்கு தாயின் சிறந்த தயா ஆன தத்துவமே'.. (சிவபுராணம்) எழுங் வரிகள் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றார். 'நோயுற்று முத்து நான் துற்றுக்கண்ணு மிகிகிறுந்து நூய் உற்ற செல்வம் நூயற்று அறியா வண்ணம் என்னாம்

தாயுற்று வர்த்து என்னை ஆண்டு கொண்ட தன் கருளை'.. (திருக்கோதி துமிரி) குழந்தைக்குப் பசிக்கும் வேலையற்று பாலூட்டும்தாய் அக் குழந்தை மெவிந்து நடக்கமுடியாது கன்று போல் தன்னப்படும் போது, அத்தாயின் கருளை எவ்வாறு இருக்கும். அவ்வாருண தாயின் அன்பை மணிவாசகர் தீற்றவனிடம் காண்கின்றார்.

பாலூட்டும் தாய் பாலூட்டிய சின் குழந்தையை பாராமுகமாக இருந்தால் குழந்தையின் மனம் எவ்வாறு ஏன்கும். இவ்வாருண ஒக்குத்தை மணிவாசகர் சினவரும் பாடல் மூலம் வெளிக்காட்டுகின்றார்.

"தாயாய் மூலையைத் தருவங்கே டாராது ஒழிந்தால் கவலையாய் நாயேன் கழிந்து போவேனே நட்டி இனிதான் நட்டுத்தீயே தாயே என்று உன் தாள் அடைப்பதேன் தயாரி என்பால் இல்லையே நாயேன் அடிமை உடன் ஆக ஆண்டாய் நான் வேண்டாவோ'
(ஆனந்தமாஸி)

இவ்வாறு தாயன்புக்கு ஏங்கும் குழந்தை மணிவாசகரே, போற்றித் திருவகவலில் 'தாயே ஆகி வளர்த்தனை போற்றி' என்று தாயாகி பக்தர்களை வளர்க்கும் தீற்றவனைப் போற்றுகின்றார்.

இத்தனை சீர்த்தனைக்கு மூலமாகவும், ஆதிகாலந்தொட்டு பக்தி மர்க்கத்தைப் பற்றி கூறியனவும், வேதங்களில் சொல்லப்படுகின்ற கருத்துக்களையும் உள்ளடக்கிய மணிவாசகர் பாடியருளிய போற்றித் திருவகவலின் ஒரு சில வரிகள்.

"என்பு நெந்து உருகி, நெக்கு நெக்கு ஏங்கி,
அன்பு எனும் ஆறு கரை அது புரை,
நன்புலன் ஒன்றி, 'நாத' என்று அர்த்தி,
உரை தடுமோதி, உரோமம் சிலிஸ்பை,
கர மலர் மொட்டித்து, இருதயம் மலர,
கண்களி கூர, நுண் துளி அரும்ப,
சாயா அன்மிஜை, நாள் தொறும் தழைப்பவர்
நாயே ஆகி, வளர்த்தனை -போற்றி!

தாயேயாகி தீற்றவன் எங்கை வளர்க்க 'அன்பெனும் ஆறு' நஞ்சுள்ளங்களை ஊற்றெடுக்குமாக.

உரைவந்துறும் பத்தே உரையின் “ஆழ்கடலான்” வே. பரமநுதன்

அன்றைகள் சராசரி வயது அறுபது எண்ணில், பாதிரித்திரையிலே போகும் அதிற்பாதி வயது பாலப் பருவத்திலே போய்விடும். மீதி பதினெட்டில் சினி, பசி, மூப்பு, துண்பம் என்று அல்லிற்புகுஞ்சும். முடிவில் ஒருசிட்சாம்பர்தான் ரீதம் எனவே ஜந்து வருடம் மூன்பு இறந்தாலும், கண்டது என்ன இறந்த பல்வகைத் தகணம் செய்தது தான்ஸிக்கம். இறந்த வர்களைச் சூழ்த்து சூழ்யோ முறையோ என்று கத்துப்பவர், அழூபவர்கள் தமிழப்பற்றி எப்போதாவது சிர்தித்ததுண்டா? குழந்தையாய், மீண்டொயாய், இளைஞராய், மாறி மாறிச் சாவலநோக்கி விரையும் ஒவ்வொரு வரும் தமிழ எண்ணி அழுதில்லை. இப்படி நமக்கு நாம் அழூமலே வாழ்ந்துவருகிறோம். எங்கே கிடத்துமோ—எங்கே நடத்துமோ—எங்கே இருத்துமோ யாரறிவார் ஆபத்யால் உரைவந்துறும் பத்தே உரை ஸின்கள் என்றார் ஒருவர். அப்படி கையாய்க் காலாய் உலாவும் போது இகற்றாமத்தைச் சொல்லாயல் வாழ்ந்தோமோ மீண் நாள வந்துறும். காலன் வந்துறும். முடிபு எவர்க்கும் தேரியாது. எனவே உசாராய் இருக்க வேண்டும். நாங்கள் இதைப் பெரியால்வராய்ப் பெஜைவந்தடையும் போது நான் உனை நினைக்கமாட்டேன். எனவே அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லிவைத்தேன் என்று பேசினார். மீண்டைப் பெருமானையங்காகும் இப்படிப் பாடினார்.

கொண்டமருந்தும் கடவாய் வழியுக் கோளைவந்து
கண்டம் அருந்துயராம் போது உன்பாதம் நினைக்கமாட்டேன்
வண்டமருந்துள் வோனே தென்சோலை மலைக்கரசே
அண்டமருந்தும் சீரானே இன்றே உன் அடைக்கலமே

என்ன பாவும் நிறைந்த பாசாய், உடலைவிடும் போது யார்பகவாஜை நினைக் கப்போகிளுர்கள். எனவே அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லிவைத்தே என்றார் விஷ்ணுசித்தர். மதுரகவியும் இன்றே உன் அடைக்கலங்கள் என்றார். உரைவந்துறும்பத்தே உரையின்கள் என்றார் கலிலர். மணிவரசகப் பெருந்தகை என்ன சொன்னார். இஞ்செயோ உன்னைச் சிக்கெனப் பீடத்தே

என்றார். நேற்றும் நாளையும் நூல் கையில் இல்லை நிகழ்காலமே திட்செய். எனவே வாய்த்தது தயக்கதோச் சீறவி மதித்திருசீன் என்றார் அப்பர். மதித்தற்கரிய யானிடப் பிறவி நமக்குக் கிடைத்தது. ஆனபடியால் இப் பிறப்பிலேயே அதைப்பயன்படுத்தி இறைவனைச் சீக்கெனப் பிடிப்போம்.

தோற்றேன் பல்லீறவி நுனைக் காண்பதோடாகசையினுல்
ஏற்றேனிப் பிறப்பே இடருற்றன எனம் பெருமான்
கோற்றேன் பாயந் தொழுகும் கமலத் தனை வேங்கடவா
கற்றேன் வந்தடைந்தேன் அடியேலை ஆட்டகாண்டருளே.

(சிருநாலாயிரம் 1036)

நன்றி யறப்பது நன்றன்று

மறவன்புலவு ஸ்ரீமத் சபாரத்தின சுவாமிகள் நினைவாலய புண்டுத் தாரண வேலைகளுக்கு பொருளாளர் திரு. க. கிருபாகாண் அவர்கள் முற்பண்ட கொடுத்து மூன்றின்று உழைத்தமைக்கும்,

எவ்வா நிகழ்ச்சிகளிலும் பக்ஞபற்றி திருவாசகப் பண்ணிசை நடாத்திய “தேனருஷி” வே. சிவகுராணம் அவர்களுக்கும்,

சுவாமிகள் சமாதி அடைந்த இல்லத்தில் முதல் வருடம் குறுப்புசை செய்த உபயகாரர்கள் பண்ணிருவர்களுக்கும் பூஜை நடாத்திய திரு. உ. கந்தசாமி அவர்களுக்கும்,

திருவாசக சுவாமிகளின் நினைவாக திருவாசக வீழாக்களை நடாத்திய திருநெந்வேலி இராம கிருஷ்ணவயத்தினருக்கும், கண்டுக்குளி காசவ மகாசபையினருக்கும், தாவடி பகவான் ஸ்ரீ சத்திய சாமிபாபா கேவா நிலையத்தினருக்கும், ஊரெனு ச. வட்டவேலு அவர்களுக்கும், செல் வச சந்திதீயில் சுவாமி சபாரத்தினம் மன்றம் அமைத்து வழிபாடு செய் பவர்களுக்கும்,

சுவாமிகள் நினைவாக மலர்கள் வெளியீட்டுவர்களுக்கும்,

ஸ்ரீ ராணவைவர் ஆலயத்தில் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற ஒத் துழைப்புக்களை தந்த ஆலய மீதயகுரு, தீர்வாகசபையினருக்கும்,

நினைவு சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தியவர்களுக்கும், கட்டுரைகளைத் தொகுத்து உதவியவருக்கும்,

இந்துல் வெளியீடும் முழுச் செலவையும் ஏற்று நூல் வெளிவர உதவிய சபையின் இனைச் செயலாளரும் ஸ்ரீலக்ஷ்மி அச்சக உரிமையாளருமான திரு. வே. புன்னையழுர்த்தி அவர்களுக்கும்,

சுவாமிகளின் பிறந்ததினத்தையும் சுவாமிகளின் குறுப்புசை த் தீணத்தையும் மீரகரித்து அன்பர்களுக்கு உதவிய மெய்கண்டான் ஸ்தா பணத்தாருக்கும், அட்டலக்ஷ்மி ஸ்தாபணத்தாருக்கும்,

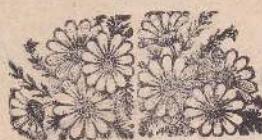
நூல் வெளியீட்டு வீழா நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற மண்டபத்தையும் தந்து ஆசியுரை, அருளுரையையும் தந்த நல்லை திருநாணாங்கம்பந்து

ஆதீன குரு மகா சந்திதாஜம் அவர்களுக்கும், ஆசீயுஷர் தந்த தலையில் துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம் தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களுக்கும், ஈச்சமோட்டை ஸ்ரீ. ராணவயிரவர் ஆலய மீதமாகு அவர்களுக்கும்,

தீருப்பணி வேலைகளுக்கும், துருபுசைகளுக்குப் பொருளுதலில் வழங்கிய அன்பர்கள் அணைவருக்கும் மற்றும் தொடர்ந்து தீருப்பணி வேலைகளுக்கு உதவி செய்ய தீருக்கும் அன்பர்களுக்கும்

எமது சபையின் உள்ளம் உதிர்க்கும் நுன்றியை
உரித்தாக்குகின்றோம்.

இனைச்செயலாளர்கள்
தீருவாசகம் சவாலிசன் தொண்டர் சபை

இந் நாளைக் கையேற்பவர்களால் அன்பளிப்பாக
உதவப்படுத்திதாகை திருவாசகம் சுவாமிகள் தொண்டர்
ஈப நிதியில் சேர்க்கப்படுக்.

